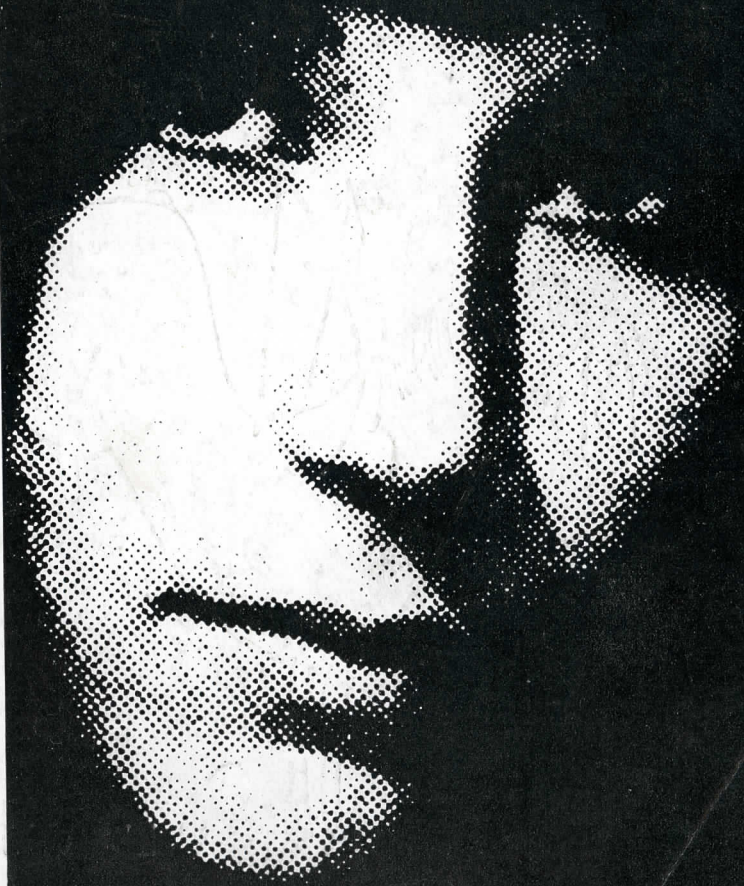

3rms

repertoár
malé scény
ročník 6
1968

vystavuje

FLORA

EPIGONI

L'ART POUR L'ART

PROČ SE HLEDÁ CHALUPA

FRANTIŠEK NEPIL

Člověk se narodí, a dříve než nabere rozum, začne toužit po tom, aby měl bráchu, neboť si od toho slibuje. Toto přání se mu nejednou vyplní, a dobře mu tak, sourozenec se stane jednou z hlavních útrap jeho života.

Je-li obdařen bratrem starším, než je on sám, nemá si stejně s kým hrát, protože starší bratři považují pod svou důstojnost zabývat se něčím tak nedokonalým a nevyvinutým, jako je mladší sourozenec. Naopak, dávají přednost různým klackům a jim podobným holomkům, a ti se jim posmívají, že musí hlídat mladšího. Za to mladšímu nabančí, a žaluje-li, nabančí mu ještě jednou.

Když mladší dorostou, musí nosit po starších estrádní kalhoty a jinou veteš, zatímco tamti mají všechno nové, takže se líbí holkám, a ti menší ne. Ještě později nemůže kvůli většímu bráškovi dostat na motorku, protože ten má před svatbou a rodiče šetří, aby mu mohli dát k sňatku nový nábytek či podobné zbytečnosti. Pak se starší konečně ožení, ale co se nestane! Přivede, nemešlo, na svět robátko, kolem kterého se začne točit všechno příbuzenstvo. Zahrnuje

ho medvídky, čepečky, chrastítky a botičkami, a protože takové mimino nemá nikdy ničeho dost, začne toužit po tom, aby mělo bráchu. Přání se mu splní a dostane bratříčka mladšího, než je samo. A dobře mu tak!

Musí ho hlídat, zrovna když by chtělo do bijáku, musí ho tahat všude s sebou, musí chodit pomalu, protože mladší bratříček je motovidlo a žuchne sebou, sotva udělá první rychlejší krok. Když si mazlíček zacachtá kalhoty, odnese to starší brácha. Když si rozbije koleno nebo nos, odnese to taky. Když kousne staršího ze vzteku do ruky, odnese to pokousanej. Všude překáží a škemrá o partii halmy, člověče nezlob se či jiné hry. Samozřejmě, že to prohraje, protože mladší bráchové jsou lazaři a hasiči. Potom nejen že zuří nad porážkou, ale dokonce se mezkovitě dožadují odvetného zápasu v domnění, že za pomoci svého trpasličího rozumu dovedou některé utkání do vítězného konce. Z pomsty pak žalují, když chodí starší brácha na rande, nehledě na to, že mívají lepší vysvědčení než on, takže jsou mu neustále dáváni za vzor.

Prostě již v útlém věku se člověk přesvědčuje, že sourozenci jsou na obtíž a že jen překáží. A to jsou, prosím, ještě nejsnesitelnější z lidí! Jeden den pobytu ve školce či v jeslích stačí k tomu, abyste pochopili, že ostatní děti tu jsou proto, aby vám kradly kyblíček a tloukly vás kostkou do čela. Ve škole vidíte, že ostatní spolužáci jsou od toho, aby na vás poukazovali, když při vyučování čtete pod lavicí mayovky. Ještě později zjistíte, že sousedovic kluci se narodili hlavně za tím účelem, aby chodili s Marcelou Staškovou, která je po všech stránkách bezva, až na to, že s vámi nechce nic mít. Oženíte se tedy s Janou Bezdičkovou, aby Marcela viděla, že není sama na světě a o co přišla. Čímž pro vás skončí období achmládí a začne takzvaný život.

Život začíná každé ráno v tramvaji, která je již druhou generaci nikoli dopravním prostředkem, ale jakousi mlýnicí lidstva: vejdete dovnitř jako slušný, učený člověk, a vystoupíte jako vandrák, jenž se právě vyhrabal ze stohu.

Dále život pokračuje v zaměstnání, které je vám v prvních letech spíše na obtíž; a podvolujete se mu jen ze zbabělosti a slabosti, asi tak, jako se dítě zúčastňuje očkování proti záskrtu. Potom vám však zvýší plat o padesát korun měsíčně, což ve vás zapálí smysl pro odpovědnost a touhu být svému podniku prospěšný. V tom vám však zabraňuje rota ňoumů, jež vleče podnik neúnavně k absolutnímu bankrotu. Začnete houževnatě usilovat o to, aby k němu nedošlo, což vám přináší nečekané šikany a pŕtky. Navíc vás v té době začínají olizovat úřady, například proto, že vám přijde na svět dcera. Takové narození dcery je po administrativní strán-

ce tak rozsáhlá a složitá záležitost, že to z každého vyžene chuť na další otcovství. Člověk má jakž takž čas dítě počít a dát mu krupičnou kaši, ale kde vzít čas na to věčně své dítě přihlašovat, evidovat, razítkovat, odhlašovat a dokládat, a přitom ještě shánět byt, prádelník a Sunar, a dát si opravit podpatky a ždímačku, to ví pámbu.

Ostatně pro tyto případy byly zřízeny okresy, kraje, výbory všeho druhu, prodejny, opravy a jiná osvětlovací střediska, která člověku osvětlí, že to, co chce, není, nebude či teprve bude, že je jenom to, co nechce, a že to nejde, a ať je rád, že je rád, protože není na světě sám.

A v tom to právě je! Není na světě sám, ba právě naopak. Na světě je lidí, že by se z toho jeden zvencnul. Všichni všem překáží, berou vzduch a pletou se pod nohy, panebože, kde se na světě tolik lidí vzalo, ať mi vlezou všichni na záda, kde je Malthus, co je to za volovinu, že je malthusiánství zakázáno – dejte mi pokoj s předvoláními, výměry a poradami – cože dneska je? – třídní schůzka a domovní schůzka? Že bych moh vzít domovního důvěrníka? – Tůdle, trhněte si nohou!!!

A v takovém záchvatu životní vzpoury si najednou člověk všimne, že na světě nejsou jen výnosy a dekády, ale i konopky, šalvěje, cejni, otakárci fenykloví a jívy, a že kousínek od konopky a otakárka by se dala krásně postavit překrásná chata napěchovaná vůní pryskyřice a velepřenádherným tichem. No pravda, chata! – Není to ohromný nápad, postavit si chatu a každou neděli se tam zavřít před cinkáním, troubením, hučením a jekotem, před účty, poukázkami a pozvánkami, a před lidmi a před světem?

POSTAVÍM SCHODY

DO

NEBE

– Tak, a teď ze všeho nejdřív předsílám ty schody. Už jsem se mohl o ně zase přerazit.

– To jsem ráda, já na ně sakruju každou chvíli, poněvadž než lézt po takhle vysokejš schodech, to už je snazší drápat se přes vohradu.

– No právě, ty snad nemůžou bejt pro lidi, ty snad byly původně určený pro žirafy nebo pro bůhvíco.

– Jenže co s nima uděláš? Udělej s nima něco takovýho, abych o ně nedrncala kbelíkama, když nesu vodu!

– Tomu bohužel zamezit nemůžu, to není způsobený schodama, to je tím, že jsi mrňavá.

– Já nejsem mrňavá, já jsem normální ženská postava, ty chytřej, to mi říká švadlena, když na mě šije. Říká: „Vy jste, mladá paní, akorát, kdybyste byla mrňavá, tak by se mi na vás šilo špatně.“ – Mrňavá je moje máma, ale já mrňavá nejsem. Jestli jsem, tak ty jsi taky psí vejška.

– A co s nima mám teda udělat?

– Sniž je! – Kdo se má po nich šplhat.

– To abych je zboursal a postavil nový.

– Co bys je boural, udělej je nižší.

– Nemůžu udělat nižší, aniž bych udělal nový. Když maj bejt nižší, musí jich bejt víc.

– Tak jich udělej víc.

– A jak asi vysoký?

– Asi takhle.

– To snad je moc.

– Vo moc míň to už nemůže bejt.

– No nemysli si, musej bejt tak vysoký, aby se po nich dobře chodilo i starýmu člověku.

– Kterýmu?

– Mně, například! Nemysli si, že budu pořád takhle čilej. Za chvíli mě začne píchat tuhle, potom tamhle, a pak už nikdo ty schody nesníží.

– Copak ty, ale já! Tobě je hej, tobě zima nevadí s tím tvým panděrem, ale já se roztřesu, hned jak zájde sluníčko, mě sádlo nehřeje.

– To by ses právě zahřála, kdybys měla vyšší schody, ale já budu mít regma.

– A já ne?

– Já začínám bejt prolezlej regmama už teď.

– Jenže víš starou belu, co to je, když ženská nastydne. Vám je hej, mužskejm, vy to máte snadný.

– O tom nemluv, to nemá se schodama nic společnýho. To bych tady

musel místo nových schodů postavit ordinaci pro ženského lékaře, a na to nemám. Mluv vo schodech.

– No jak vysoko se asi zdvihne noha, když má člověk regma?

– Takhle?

– No snad.

– Kdo z našich známých měl regma?

– Děda je měl. Ten se pak už jen tak šoural.

– Jak?

– No takhle, koukej se!

– No jo, ale to by nemělo smysl stavět schody, to bych musel zřídit sedačkovou výtah.

– To člověk úplně zchromne. Jemu už chtěli sehnat invalidní vozeček, jenže on pak umřel.

– Jenže když já budu dřepět na invalidním vozečku, jak mě odtlačíš na dvůr, když tu budou schody? To bych měl možná hned postavit podle domu takovou pozvolnou rampu.

– Nač bych tě tlačila na dvůr? Po-

stavím tě mezi dveřma a basta, co se mám s tebou dít po pozvolný rampě!

– No abych viděl ze dvora do kraje.

– To uvidíš i ze dveří.

– Vždyť ve dveřích budu překážet, když někam pudeš.

– Já nikam nepudu, a když budu, tak tě šoupnu na tu chvíli zase dovnitř, nemusíš pořád bloumat, kde co lítá.

– Já bych chtěl bejt radši na dvorku.

– Jo, to zrovna! Začne pršet, já budu mít venku peřiny a abych všeho nechala a tahala starýho dědka pod střechu.

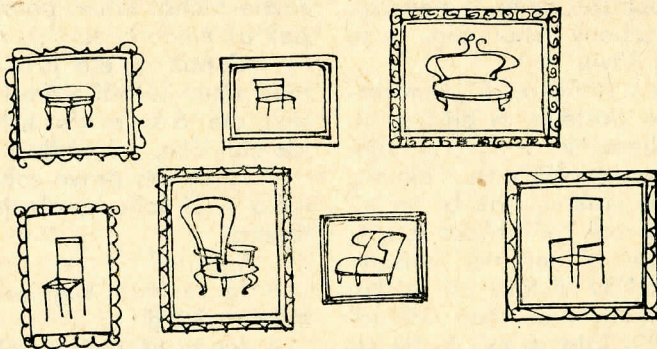
– Vždyť bys mohla přes mě na chvíli přehodit nákou plachtu.

– Žádnou plachtu, postavím tě mezi dveře, tady je místa dost, hele, že ta plošina musí stačit.

– Ale udělám okolo ní zábradlí.

– Nač?

– Abych nespád, když třeba voslepu.

F.

– A proč bys voslep, copak ti špatně vařím?

– Nevaříš mi špatně, ale k stáru se může stát leccos. Třeba mi jen zeslábne zrak, ale vyjdu mezi dveře, budu si myslet, že ke kraji tý plošinky mám ještě kousek, nebude tam zábradlí, a najednou bác ho, budu mít frňák na maděru.

– A neměl bys radši udělat ty schody ze strany tý plošinky a tyhle přede dveřma zrušit a natáhnout zábradlí i tady? Abys jednou nevyšel ven a neskutálel se z nich jako knedlík, když jsi takový nemehlo.

– To by zase bylo nešikovný se zatáčením při vynášení dlouhejch věcí.

– A co budeme vynášet za dlouhý věci?

– No třeba až umřu a budou mě vynášet, že jo, jak tady zatočej?

– Proč by nezatočili?

– Jen si to proměř: hlavu budu mít tuhle a nohy tamhle, a víš, jak se bude s tou rakví tady špatně vinglovat? Museli by mě strkat nejspíš přes zá-

bradlí, a to by jim brnkala vo nožičky. – Nemluvě o tom, že bych se jim v ní sešoup.

– Prosím tě, jednak ti bude jedno, jestli se sešoupneš nebo ne, a pak, nač máš tyhle pohřební projevy, když ještě nemáš proměřený ty schody, člověče?

– To je fakt. – Hele, ukaž jak vysoko si troufáš zdvihnout nohu, až budeš mít regma.

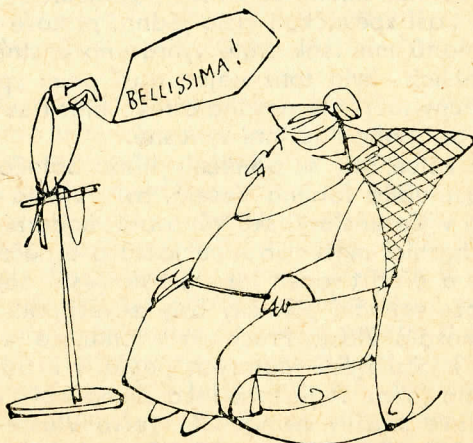
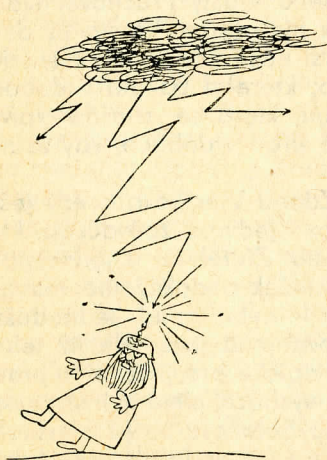
– Asi takhle.

– To je třináct čísel.

– To by tak mohlo bejt.

– Tak pojď, spočteme si, co nám těch třináct centimetrů udělá. V každém případě budeme mít schody jako k Pantheonu, a už se těším, jak jednou dostaneme regma, nebudeme moct po nich chodit a budeme si libovat, že jsme s tím už dneska počítali.

Kniha Františka Nepila „Jak se dělá chalupa“ vyjde v Nakladatelství České Budějovice.

Historie psaná písničkou

VLASTA PRŮCHOVÁ

Prohlédneme-li si výsledky čtenářských anket Mladého světa o Zlatého slavíka, pravděpodobně tam vůbec nenajdeme jméno Vlasty Průchové. Doba se změnila, změnil se i vkus posluchačů – a tak nic naplat, Vlasta již dnes není naší zpěvačkou číslo jedna, protože mladí si našli jiné idoly. V srdcích jazzmanů má však stále vyhrazeno čestné místo, které si získala v dobách nejtěžších: byla totiž nejen naší první zpěvačkou, která se snažila zpívat skutečný jazz, ale neváhala také hlásit se ke své víře i v dobách, kdy to nebylo ani pohodlné, ani výnosné.

Po válce, kdy se odmlčely Jiřina Salačová a Zdena Vincíková a kdy ještě nenastoupila Jarmila Veselá, byla Vlasta Průchová jedinou zpěvačkou, která se v Československu věnovala modernímu rytmu. Zřetelnou a jednoznačnou hranici mezi zpíváním jazzu a tanečních písniček nedokážeme vést ani dnes a před dvaceti léty to bylo ještě obtížnější – nebo snad jednodušší, protože taneční písničky byly povětšinou považovány za jazz. Ale již tehdy inklinovala Vlasta Průchová k tomu, co je dnes typické pro jazz: k improvizaci, k používání scatových pasáží i k frázování vycházejícímu z instrumentálního jazzu. A jestliže Inka Zemánková a Jiřina Salačová se již o několik let dříve snažily swingovat, teprve Vlastě Průchové se podařilo absorbovat skutečný jazzový projev. I když mnohdy vycházela ze svých velkých vzorů Elly

Fitzgeraldové, Sarah Vaughanové, Anity O'Dayové či Niny Simone, vše dobré, s čím se seznámila, transformovala vždy do vlastního vitálního přednesu původních skladeb.

Vlasta Průchová se narodila v roce 1926 v Ružomberoku, gymnasium studovala v Trenčíně a v roce 1938 se přestěhovala s rodiči do Prahy. Učila se řeči, navštěvovala rodinnou školu a jako většina studentů za války také zahradničila nebo jezdila jako průvodčí tramvaje. Osudnou se jí stala návštěva Filmových žní ve Zlíně o prázdninách v roce 1941 – tam totiž poprvé uslyšela moderní taneční hudbu s improvizacemi v podání Elite clubu, v němž hráli pianista Horčík, bubeník Vrba, basista Hammer a další hudebníci. Orchestr měl v repertoáru především americké skladby, které však byly uváděny pod smyšlenými českými názvy, a také některé původní novinky Emila Ludvíka. Vlasta Průchová se ve Zlíně do moderní taneční hudby zamilovala natolik, že po návratu do Prahy se stala stálou návštěvnicí čajů v kavárně Akvarium v Metru, kde po prázdninách nastoupil orchestr Elite club. Brzy se s jednotlivými hudebníky spřátelila a jeden z nich – Jan Hammer – se s ní v roce 1943 zasnoubil. Mezitím zemřel na tuberkulózu vedoucí Elite clubu a výtečný trombonista Jan Číž a soubor se přeměnil na Rytmus 42.

Když skončila válka, vrátil se z Německa harmonikář Petr Leden a založil vysokoškolský orchestr, v němž hrál opět Jan Hammer na basu a zpíval Vašek Irmanov. Tento soubor odjel v létě 1946 na angažmá do Mariánských lázní a odtud jednoho dne došel Vlastě Průchové stručný dopis: „Dej si ušít šaty, vezmi si pár písniček a přijď za námi.“ Bylo to překvapující a zároveň lákavé. Vlasta sice milovala hudbu nade vše, avšak s kapelou ještě nikdy nezpívala. Kdo si to totiž přál ze všech nejméně byl její snoubenec Jan Hammer, který říkal: „Když všechny dívky a ženy muzikantů zpívají, tak alespoň ty nemusíš.“ Petr Leden však chtěl Vlastě zajistit hezké prázdniny a napsal proto přímo k rodičům; vyžádal si od nich souhlas a tak se budoucí královna československého jazzu rozjela na své první angažmá. Vše šlo velmi rychle: odpoledne byla zkouška, při níž se hledaly stupnice, a večer se jelo naostro. Devatenáctiletá zpěvačka se objevila poprvé na pódiu v modrých tylových šatech a zpívala populární skladby Sentimental Journey, I love You For Sentimental Reasons, You Go To My Head a přestože vystupovala po boku Vaška Irmanova, který již byl v té době velkou hvězdou, zapadla do souboru více než dobře.

Dalším mezníkem v životě Vlasty Průchové byl rok 1947. Tehdy se provdala za studenta medicíny Jana Hammra a oba se stali členy nově založeného souboru Rytmus 47, který měl domovské právo v jazzovém klubu Pygmalion na Václavském náměstí. Rytmus hrál nejnovějším stylem be bop a mezi orchestrálkami zpívali Vlasta Průchová a Vašek Irmanov bluesové skladby. Jednou z nich byla i písnička od Jana Hammra My First Name Is Pat (Pat je zkratka od Patricia, Vlasta), kterou Vlasta zpívá dodnes: „Uvádím ji **po nejvíce anglicky, protože takový je původní text.** Pokud zpívám česky, musím si slova vytvářet až na pódiu a tato improvizace se někdy povede a jindy zase ne. Jednou v Hradci Králové jsem mezi slova zamíchala i výsledek fotbalového zápasu. Ale ještě k Pygmalionu. Bylo to tam úžasné, především celková atmosféra – moc ráda na to vzpomínám. Myslím si, že některé **po city se vracejí.** Někdy, když se nám dnes povede jam session, mám najed-

nou dojem, že jsem tuto chvíli již jednou v životě prožila. Okolo jsou sice jiní lidé, ale muzika a atmosféra jsou stejné.“

Pak se narodil Jan Hammer mladší a Vlasta Průchová zanechala na nějakou dobu zpěvu. Když byl doktor Hammer přeložen do Plané, odstěhovala se dokonce na rok mimo Prahu. Po hudbě se však oběma moc stýskalo a byli ochotni k jakékoliv oběti, jen aby se mohli vrátit do Prahy mezi své. Když se to konečně povedlo, vše již bylo trochu jiné než dříve: Vašek Irmanov přestal zpívat a především sochařil, orchestr z Pygmalionu se rozpadl a také Honza Hammer měl jako lékař hodně povinností v nemocnici. A tak Vlasta účinkovala jen nepravidelně na koncertech v Lucerně a zpívala s orchestrem Karla Vlacha ve filmu V trestném území. Pak však založil neúnavný Jan Hammer vlastní shearingovsky laděný kvintet, s nímž Vlasta zpívala a svou vitalitou přiváděla posluchače do varu. To zase působilo starosti úředníkům dohlížejícím na pražské kulturní záležitosti a ti se jali manžele Hammerovy pronásledovat. Zvali je k pohovorům na magistrát, vyžadovali sliby, že nebudou rozhňovat posluchače, a často také sáhli k zákazům účinkování ve středu Prahy. A tak se Hammerovi se svými věrnými stěhovali na Vinohrady a na Smíchov, kde vystupovali na tanečních čajích; jezdili dokonce na zájezdy i do větších měst v Čechách. Byly to skutečně těžké doby a jen mimořádná láska k jazzu pomohla tehdy Vlastě Průchové pokračovat v aktivní činnosti.

Přestože byla na sklonku čtyřicátých let naší špičkovou zpěvačkou, na deskách se nám její tehdejší zpěv nezachoval. Jazzově orientovaný repertoár se v té době totiž vůbec nenatáčel. Vlasta však houževnatě lpěla na svém zpívání a i když se přes den starala o domácnost a dvě malé děti (pětiletý Honzík a šestiměsíční Andrea), účinkovala večer co večer v Alhambře a o přestávkách ještě odbíhala do kavárny Alfa, kde zpívala s orchestrem J. A. Šuberta a později s J. Procházkou.

Ještě jednou se Vlastě Průchové podařilo vyzpívat si zaslouženou popularitu – bylo to v době spolupráce s orchestrem Karla Krautgartnera v kavárně Vltava. Na nedlouhou dobu se tam přestěhovala atmosféra dávného Pygmalionu: výtečná muzika, šťastní hudebníci a nadšení posluchači. To vše skončilo, když Krautgartner musel rozpustit svůj orchestr. Krátce spolupracovala Vlasta Průchová i s později založeným TOČRem, s nímž účinkovala nejen na zájezdech po republice, ale i v Maďarsku a v Rumunsku. „V Rumunsku jsme měli velký úspěch a museli jsme na závěr přidávat pětkrát Svaté. Bohužel druhý den nám bylo opět doporučeno, abychom posluchače příliš nerozdováděli. Na koncerty s TOČRem moc ráda vzpomínám, později však v repertoáru kapely došlo k postupnému přesunu k pop music a já jsem začala spolupracovat s Junior triem. Hráli jsme v západoběrlinském Blue Note, na festivalech v Bledu, v Comblain la Tour i ve Varšavě a všude jsme měli úspěch. V Belgii jsem se osobně seznámila s Anitou O'Day a s Benny Goodmanem, což byl skutečně nevšední zážitek.“

Jazzová hudba nemá dnes na růžích ustláno. A protože Vlasta Průchová byla a zůstala především jazzovou zpěvačkou, musela se rozloučit s velkými sály i s rozhlasem. Zpívá však stále v Jazzklubu Reduta v Praze a věří, že se jednoho dne opět vrátí slavné dny swingové muziky: a tyto dny budou v kalendáři Vlasty Průchové zapsány červeně.

ST. TITZL - K. SRB

DOCELA VŠEDNÍ OBYČEJNÝ DEN

HUDBA:
JAN HAMMER
TEXT:
JAROMÍR HOŘEC

Blues G7 C F9 C G7

1. Do-cela všed - ní, o-by-čej-ný den, kve-če-ru o půl
2. Snad právě vté - to krátké mi-nu-tě se někde li - dé
3. Zatímco ko - lem planou lam-py tmou, za mořem rá - no
4. Možná, že vté - to chvíli pro li-di písničku ně - kdo
5. Týden má je - nom jed-nu ne-dě-li a často šla - peš

C Gm7 C9 F9

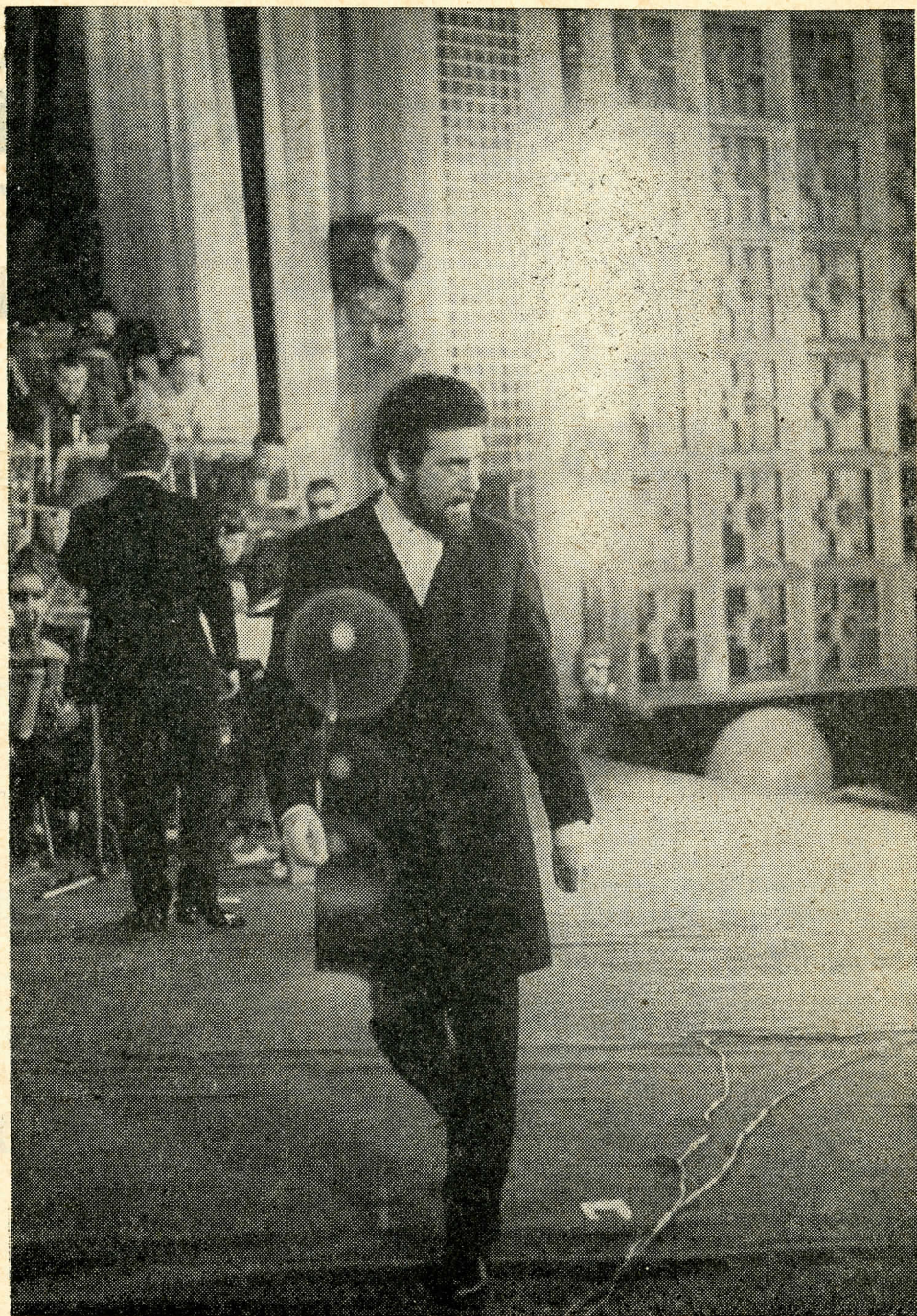
šes - té. U-li-ce ho - ří do tmy ne-o-nem
smě - jí a-ne-bo blou - dí v dlouhé sa-mo-tě
vstá-vá. Smutná se věč - ně střídá sve-se-lou
sklá-dá a při tom vů - bec, vůbec ne-vi-dí,
blá - to. A pře-ce všed - ní den je ve-se-lý

C G7 Ab9 C C#dim3 G7

v tom starém pohádkovém měs - tě. Do-ce-la všed - ní, do-ce-la
ti-sí-ce li-dí v bezna - dě - ji. Den šťastných schůzek, den smutných
a život s člověkem si hrá - vá. Najednou kon - čí, co právě
jak ho má je-ho mi-lá rá - da. Pro sa-mé hvěz - dy s da-lekým
a přece život stojí za to. Ten všední den, ten, který

Dmi7 G7 C F C G7 C Fmaj7 C

všední den víc kouzel má, než krásný sen. -
rozcho-dů, den pl-ný krás, den marných snů. -
za-čá-lo, a tr-vá dál, co skončit má. -
ves-mí-rem on nevní - má svůj všední den. -
ta - ké znáš, jde s námi dál, jak přítel náš. -

MIDEM

CANNES 1968 /

◀ WALDEMAR MATUŠKA

ČTĚTE NA STRANĚ 47

FOTO I. SOELDNER

MARTA KUBIŠOVÁ ▼

Na skle dveří

Konstantin Biebl

*Na skle dveří od verandy
Odlesk ranních červánků
Jsou to tuším oleandry
Nebo víno ze džbánu*

*Nebo někdo čínskou tuší
Vepsal svoje prokletí
Jen tak zlehka do ovzduší
Všechno v jednom poupěti*

*Měla dlouhé mořské řasy
Byla nejspíš z Kotoru
Její víčka vzpomínám si
Když je zvedla nahoru*

*Její víčka pokyv bárek
Její víčka číše vína
Pocházela z čirých dalek
Kde se snadno zapomíná*

NÁRODNÍ UMĚLEC ZDENĚK ŠTĚPÁNEK ČTE VE VIOLE ZE STARÉHO
ZÁKONA. FOTO PAVEL JASANSKÝ

tah věží

LAWRENCE OSGOOD
PŘELOŽILA WANDA ZAMECKÁ

O s o b y: ALF
EDNA
RICO
ADÉLA

Odehrává se v současné době jedné pozdní podzimní noci na rohu parku na Washingtonském náměstí v New Yorku.

Svítilna osvětluje shora dva muže, kteří sedí na jedné straně jeviště na lavičkách naproti sobě u betonového stolku s šachovnicí. Hrají šachy. Na druhé straně jeviště proti hledišti je osamělá lavička. V pozadí uprostřed mohou stát jeden nebo dva betonové stolky s lavičkami.

Jeden z hráčů sedí zpola obrácen zády k hledišti. Je na něm vidět, že je mladý. Kabát mu dobře padne, je prostovlasý, ale na ruku má rukavice. Hraje bezstarostně, ale velmi obratně, před tahem nezaváhá, táhne rychle a přesně. To je RICO. Starší muž je tak padesátník. Je zachumlán v pytlovitý svrchník a na hlavě má zimní čepici. Na ruku má palečnice. Až na okamžiky náhlého zaútočení hraje zvolna, veden snahou vždycky prohlédnout protivníkům záměr, dříve než sám táhne. Poněvadž se mu to obvykle nepovede, táhne svými figurami nervózně, nebo při tom otáčí, ale občas, když se domnívá, že se mu hra daří, provádí tah triumfálním gestem. Zbožňuje šachy, propadl jim jako prokleté vášni. To je ALF. Jeho žena EDNA sedí na osamělé lavičce zahalená do pokrývky.

Hráči už jsou s partii dost daleko a nyní je na řadě ALF. Táhne nervózně. RICO přelétne pohledem šachovnici, rychle táhne, zapálí si cigaretu.

ALF pohlédne na Rica a potom na šachovnici. Nechápu, proč to udělal. Zaváhá, potom táhne.

RICO táhne. Šach mat.

Alf nedůvěřivě zírá na šachovnici, pak se zhroutí na židli. Prohra na něj těžce dolehne. Rico si vezme cigarety, Edna začne sbírat pokrývku, v níž sedí. Alf se vytrhne z letargie.

ALF Zahraješ si ještě?

EDNA Ne, Alfie, už ne!

RICO Jak myslíš, Alfe.

EDNA Ale vždyť už jsou dvě ráno!

RICO s lehkou myslí. Ještě neudeřila dvanáctá, Edno.

ALF Jen jdi domů. Zahrajem si jenom jednou.

EDNA Jestli tady zůstanu, musíte toho hned potom nechat. Jinak tu budete strašit celou noc. Co naplat, když už si chceš hrát na kapitána Scotta, Alfie, budu tvoje sněhová královna.

ALF Jen si posluž.

EDNA Kdo to jaktěživ slyšel... Takhle propadnout tomu titěrnému světu králů a královen, koní a střelců. Jo, a taky hradů. Málem jsem zapomněla na hrady.

ALF Věže. Musíš říkat „věže“.

EDNA Aha, „věže“.

RICO Začínáš, Alfe.

Při rozhovoru, který spolu nadále vedou Rico, Alf a Edna, oba hráči nepřestávají hrát.

EDNA A pak že se má mužskému dopřát nákej ten koníček. Že si odpočine od práce. Pohoví si. Tak to aspoň lidi říkají. Měli by vidět Alfieho večerět. Já ho teda večerět neviděla už kolik let. Jen dosednu na židli, už se zvedne... Partie na dálku. Se čtrnácti lidma hraje šachy poštou. Představte si, nic než jména na korespondenčních lístkách. A kvůli nim mě nechá sedět u večeře samotnou. Úderem šestý večer co večer je ze mě vdova... Moc ráda bych si popovídala s těma lidma od novin. S těma hašašírama, co vytrubujou „Darujte manželovi štěstí, ponechte mu koníčka“... A jestlipak aspoň vyhraje nákou tu partii na dálku?... Normální lidi hrajou šachy vevnitř v baráku. Normální lidi nemají čtrnáct dopisovejch partií roztahanejch po bytě, a nemusejí chodit ven, když si chtějí normálně zahrát, na jaře, v létě, v zimě, i na podzim... V létě mi to ani tak moc nevádí. V létě je teplo. Aspoň jsou v létě ve dvě ráno v parku taky jiný lidi.

RICO O půlnoci, Edno.

EDNA Pochopitelně, ty zas v létě ve dvě ráno dělají v parku něco docela jinýho. Do toho mi vlastně nic není. Ale to vám teda řeknu, co já vídám za věci ve dvě ráno v létě, když je teplo, na všech těch lavičkách, jak tam sedí nebo leží... Ty teda nehraješ šachy, to ne... No jo... *Přitáhne si pokrývku těsněji* Kde je Adéla?

RICO bezstarostně Přijde.

EDNA Ale přinese kafe?

RICO Přece pro něj šla.

EDNA Já vím, že pro něj šla. Ale zajímá mě, jestli ho taky přinese.

RICO Přinese ho.

EDNA Když byla malá žába, mohli jste ji poslat do krámu pro margarín a docela klidně vám přinesla mejdlo. A ještě k tomu z jinýho obchodu.

RICO Edno, už není malá žába. Teď je to moje žena, ne?

EDNA Tos jí asi trénoval paměť, co?

RICO Šla pro kafe, Edno, a kafe přinese.

Pauza. Muži dál hrají.

EDNA Tenkrát nebylo máslo. Bylo to za války. Alfie byl na vojně. Přestárlej, pochopitelně. Ale odvedli ho. Odvedli.

ALF Edno, snažím se soustředit.

EDNA To je teda zázrak, že nemáš mozkový buňky mrazem ztuhlý. Takhle nás sem vytáhnout, když je venku pod nulou.

RICO vesele Pět nad nulou, Edno.

EDNA Kdo říká, že je pět nad nulou?

RICO V rádiu, předpověď počasí. Dnes v noci poměrně chladno, nejvyšší teploty kolem pěti nad nulou. Dával jsem pozor.

EDNA Vysedává snad ten chlap z rádia po nocích venku? To tak, spí jak zařezanej, pěkně v teplý posteli, tak je to. Nevykládej mi, že ví, jaký je vlastně počasí. *Odmlčí se,* Tak tys dával pozor na předpověď?

ALF Edno, budeš tak hodná a půjdeš pryč? Snažíme se tu hrát.

EDNA A kampak mám podle tebe jít?

ALF Když nechceš jít domů, sedni si na lavičku.

EDNA Na tý lavičce jsem se, Alfie, naseděla, až jsem prošoupala deku.

ALF Tak se projdi.

EDNA Vždyť se procházím.

ALF Tak se jdi projít někam jinam.

EDNA Možná že půjdu. Půjdu se projít do přístavu, taky že jo. Tam, jak připlouvají lodě. Noc je na to jako dělaná. Úplněk, částečně zataženo. Anebo třeba k nějakému skladišti, k těm rampám, co k nim začouvají nákladáky a potmě vykládají zboží. Na to je dnešní noc jako dělaná, vid', Rico?

RICO Jak myslíš, Edno.

EDNA Chceš říct, jestli to potvrdí předpověď počasí.

ALF Ježíšmarjá, co to pořád máte s tou předpovědí počasí? Edno, naposled ti to říkám, necháš nás konečně o samotě?

EDNA Prosim tě, tobě by bylo fuk, kdyby to byly Molotovovy koktajly nebo otrávený olivový olej, vid'? Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby tam zrovna teď něco takového skládali. V nějakým tom tmavým skladišti u řeky. Jenomže bych řekla, že ti jakživo nenapadlo, aby ses zeptal toho svého zetačka, jaký vlastně zboží ta jeho společnost lidem prodává. Králové a královny, koně a střelci. Jen se ho zeptej, zeptej se, co prodávají nic netušící veřejnosti, a uvidíš, jak se začne vykrucovat. To bude průšvih jak hrom. Věřte mi ta nebo ne, ale s těma jeho dodávkama je to všechno nějaký moc divný. Adéla to taky říká.

RICO Fakticky? Máš asi nadzvukovej sluch, Edno. Jako psi.

EDNA Máma pozná, kdy její holčičku něco trápí.

RICO A manžel pozná, kdy tchyně začne — *opanuje se* Dělej, Alfe, táhni.

ALF Teď jsi na tahu ty.

RICO Aha. Dobře. *Zatímco přemýšlí, jak táhnout* Za prvé: Společnost, co pro ni dělám, neprovozuje živnost po tmavých skladištích v noci, když je částečně zataženo. Ani ji nesetfujou lidi z rozhlasové předpovědi počasí. *Odmilka* Za druhé: Moje žena Adéla, která od nás před chvílí odešla pro kávu, nejenže je v manželství šťastná, ale má i normální rozum a vrátí se co nevidět i s kávou.

Při Ricově odmlce si Edna začne pobroukávat „Měsíc v Karolíně“. V závěru jeho slov už si zpívá nahlas.

ALF Edno!

Edna si opět pobrukuje. Muži hrají, Edna si pobrukuje. Vstoupí Adéla. Je to hezká blondýnka, ráda se každému zavděčí. Přichází celá zadýchaná.

ADÉLA Nesu vám kafe.

EDNA No, tak ho sem dej. *Vezme si od Adély kávu, Adéla přistoupí k Ricovi.*

ADÉLA Ahoj.

RICO Ahoj.

EDNA Černá káva. Kapucín. Bílá káva. A co tahleta?

ADÉLA Cože?

EDNA Jaká je tahleta čtvrtá? Nemůžu přečíst, co tam stojí napsáno.

ADÉLA Jaké jsou ty ostatní tři?

EDNA Černá, kapucín a bílá.

ADÉLA Já už nevím, fakt. Ochutnej ji. Rico chce černou.

EDNA *ochutnává* Děsně přeslazená. Ta bude pro Alfieho.

ADÉLA Miláčku, můžu ti říct, co se mi stalo, když jsem byla pro to kafe?

EDNA Odkdypak piješ bílý kafe?

ADÉLA Hrozně divná věc.

RICO Tak povídej.

EDNA Adélo, slyšíš mě?

ADÉLA Promiň. Cos říkala?

EDNA Říkala jsem, odkdy piješ bílý kafe?

ADÉLA Nepiju ho. *Otočí se znovu na Rica* Tak já —

EDNA Já teda taky ne.

ADÉLA Šla jsem pro kafe a —

EDNA Adélo, šla bys na chvilku sem ke mně? Chci se tě na něco zeptat.

RICO Jdi. A přineš mi to kafe.

Adéla jde k Edně.

EDNA Zbyl tu jeden kapucín a jedna bílá. Či je ta bílá?

ADÉLA Není tatínkova?

EDNA Jeho je ta přeslazená.

ADÉLA Aha.

EDNA Já nechtěla bílou, Adélo.

ADÉLA Tati, jaký chceš kafe?

ALF Třebas kapucína.

ADÉLA Ach. Myslela jsem, že chceš bílý.

EDNA Vezme si to přeslazený, ty si vezmeš kapucína a já bílý.

ADÉLA Ale tatínek zrovna povídal, že si vezmu toho kapucína sám.

EDNA No dobře, tak si ho vezme a já si vezmu — Adélo, velká škoda, že nemáš trošku lepší paměť. Hrozně tím lidem komplikuješ situaci.

ADÉLA Tak promiň. Ale když jsem tam šla, něco mě potkalo, a nejspíš mě to malinko vyvedlo z míry.

EDNA Vždycky když jsi šla nakoupit, Adélo, něco tě po cestě potkalo, co tě vyvedlo z míry. Zrovna jsem to povíдалa Ricovi.

ADÉLA Na co mu, maminko, povídáš takové věci?

EDNA Cožpak nemá právo vědět, jaká jsi byla jako děčko?

ADÉLA Asi ano.

EDNA Kde jsme to zůstali?

ADÉLA Tatínek chtěl kapucína.

EDNA Fajn. Ať ho má, já si vezmu tu přeslazenou a ty bílou.

ADÉLA Opravdu nechceš radši tu bílou?

EDNA *už nasupená* Chceš kávu přeslazenou, bílou anebo kapucína, Alfie? Máš na vybranou.

ALF Jaká je k mání?

EDNA Přeslazená, bílá anebo kapucín.

ALF Chci tu přeslazenou.

EDNA Tak vidíš, Adélo! Já teď donesu tatínkovi kávu a ty ji vezmi Ricovi. A až jim ji dáme, vezmeš si kapucína, a na chudinku tvou mámu vybyde bílá.

Rozdělí si kávu. Ženy se usadí na lavičkách po boku svých manželů.

RICO *Adéle* Pověz mi tu svoji příhodu, andílku. Pověz mi „Co potkalo naši Adélku, když šla pro kávu“.

ADÉLA Vážně to chceš slyšet?

RICO Samosebou že chci.

ADÉLA No tak já šla po ulici a myslela jsem na náš nový vysavač. Zrovna jsem si na něj zčistajasna vzpomněla a v duchu jsem si pochvalovala, jak jsem s ním spokojená a tak, když jsem si najednou všimla, že proti mně jde ten člověk a nese nějakou krabici. To se ví, že mě to hned zarazilo, protože ta krabice vypadala docela jako ta, co v ní přišel náš nový vysavač. No, a on šel pořád proti mně a já zase proti němu, a když jsme se mijeli, důkladně jsem si tu škatuli zblízka prohlédla — ale samozřejmě ne, aby si toho všimnul. A dovedete si představit, jak mi bylo, když jsem na ní viděla napsáno „Vibrant

— výkvět vysavačů? Ohromilo mě to. A tak jsem zůstala stát a dělala jsem, jako že strkám do parkovacího automatu niklák.

RICO Cos dělala?

ADÉLA Jako že strkám do parkovacího automatu niklák. Co jsem mohla dělat jiného? No a pak jsem viděla, že se zastavil před neomítnutým cihlovým barákem, opatrně se rozhlíd na obě strany — já tam stála s niklákem v ruce docela nenápadně, ale koutkem oka jsem ho pozorovala — a potom tu škatuli zlehka položil na schody před vchodem a zmizel v přístřešku pod nima. A hnedka jsem tam odtud zaslechla rámus, jako když někdo valí něco plechového. Nevěděla jsem, co si o tom myslet. Ale za chvíli se zase objevil, tentokrát s popelnicí. Jen jsem ji zblejskla, bylo mi jasný, že se bude zase opatrně rozhlížet napravo nalevo. Prostě jsem to věděla. A tak jsem zajela jako blesk za jeden zaparkovanej aulfák.

RICO Ale, ale, Dell.

ADÉLA No, nechtěla jsem, aby mě viděl. A nemejlila jsem se. Když jsem vykoukla, copal zrovna tu škatuli do popelnice! *Ticho*. Nezdá se ti to zvláštní?

RICO No, trochu jo.

ADÉLA Mně se to taky zdálo. Tak jsem se zase schovala a počkala chvilku, a když jsem znova vykoukla, byl v tahu. A pak jsem se přikradla k té popelnici —

RICO A zdvihla víko a podívala se dovnitř na tu škatuli. Dell, děvče moje.

ADÉLA Ale byla to **naše** krabice!

RICO Naše krabice. Prosím tě, Dell, copak jsme v New Yorku jediní, kdo si koupili Vibrant — výkvět vysavačů?

ADÉLA No, aspoň jako ta naše vypadala. Jenomže sotva jsem se stačila vzpamatovat z toho leknutí, když se stalo to nejdívnější.

ALF Šach.

ADÉLA Zrovna jsem chtěla tu škatuli otevřít —

RICO *Alfovi* Cože?

ALF Povídám „šach“.

ADÉLA Zrovna jsem chtěla tu škatuli otevřít, Rico —

EDNA Nevyrušuj tatínka při hře, Adélo.

RICO *po spěšném tahu* Tak povídej.

EDNA Teď ne, Adélo.

RICO To nevadí, Dell. Jen povídej.

ALF *táhne znovu* Šach.

RICO Já už jsem táh, Alfe.

ALF Já taky a opakuju „šach“.

ADÉLA Zrovna jsem chtěla tu škatuli otevřít, Rico —

EDNA Adélo, řekla jsem ti, abys nevyrušovala.

ADÉLA Ale Rico povídal —

EDNA Je mi fuk, co Rico povídal.

ALF Šach! Šach!

RICO Počkej, prosím tě. *K Edně* Kdo hraje tuhle partii, ty, nebo já?

EDNA Jenom proto, že Alfie náhodou vyhrává, nemusíš nechávat hry a poslouchat pito-mosti, jak Adéla potkala chlápka se škatulí od vašeho nového vysavače — vašeho nového... Co bylo v té škatuli, Rico?

RICO Jak to myslíš, co bylo v té škatuli?

ADÉLA Ale tohle bylo to nejdívnější ze všeho, co se vám tu snažím vylíčit.

ALF Rico, máš šach.

RICO Počkej chvilku, Alfe.

ALF Mám čekat? Vždyť už na to čekám celej večer!

RICO Tak už tě minuta nezabije. Heleď, Dell, mamínka chce vědět, co bylo ve škatuli. Tak nám to pověz.

ADÉLA Jenže to byla právě ta záhada. Už jsem chtěla krabici otevřít, když vtom jsem zaslechla přímo za sebou hlas: „Haló, vy tam!“ A byl to ten člověk. Taky se scho-
vával za jedním tím autákem! „Co děláte s tou škatulí?“ vykřiknul. A pustil se ke mně. No, a já nečekala, až ke mně dorazí. Vzala jsem nohy na ramena. Letěla jsem. Letěla jsem a letěla a letěla. Celou cestu až k automatu. A tak jsem se nedověděla, co tam vevnitř vlastně je.

EDNA Ale byla to vaše krabice.

ADÉLA Rozhodně tak vypadala. Co tomu říkáš, miláčku?

RICO Dell, nebyla to naše krabice. Co by v tom byl za vtip? Nemohla to být naše krabice. *Opět se soustředí na hru.*

EDNA *kývá na ní, aby šla stranou* Adélo. Proč sis myslela, že je to ta vaše? Bylo na ní něco zvláštního?

ADÉLA Totiž, já tu škatuli nahoře natrhla při rozbalování, myslím. A tahleta byla zrovna tak natržená.

RICO Po straně nebo na konci?

ADÉLA Cože?

RICO Byla natržená po straně nebo na konci?

ALF Tak dělej! Jsi na tahu.

RICO Alfe.

ALF Dávám ti ještě tři minuty, aby ses dostal z šachu, jinak jsi to puknul.

RICO No jo. *K Adéle* Po straně nebo na konci?

ADÉLA Na konci.

RICO Na kterém?

EDNA Vzpomínej, Adélo.

ADÉLA No, když jsem se koukala na ten nápis „Vibrant — výkvět vysavačů“, byl to tenhle konec. Anebo možná ten druhý.

RICO Vidiš, ani nevíš jistě, na kterém konci to bylo. A potom, kdopak prosím tebe takovou krabici při otvírání nenatrhne? Hnedle každý. *Soustředí se na hru.*

ADÉLA Jo, a taky ta cedulka. To „Zacházejte s přístrojem opatrně“.

EDNA Co je s ní?

ADÉLA Byla na stranu. Totiž, nevšimla jsem si toho, když jsem rozbalovala naši krabici, ale jak jsem ji zahlédla na *tamté*, přilepenou nakřivo, napadlo mi: „To už jsem někde viděla.“

EDNA Tak co, Rico. Co ty na to?

ALF Ještě dvě minuty, jinak je konec.

RICO No jo, Alfe. *K Adéle* Tak možná, že to přece byla naše krabice. Vyhodilas ji, ne?

ADÉLA Já už nevím.

ALF Samosebou, žes ji vyhodila. Sebral ji na chodníku.

ADÉLA Ale pročpak by ji sbíral na chodníku a potom jí zase vyhazoval?

EDNA No právě.

RICO Dell, jak to můžu vědět? Možná že je to cvok. Možná že už jí měl dost. *Zabere se znovu do hry.*

EDNA A možná že ji tam dal naschvál, aby ji někdo jiný sebral.

RICO To máš z té televize, Edno, pořád na ní koukáš.

EDNA Mrtvá schránka, už to mám.

ADÉLA Fakticky vypadal trochu jako grázl.

EDNA Vždycky se to na nich na první pohled nepozná, holka. Až když je vidíš v akci. Poslouchej, Adélo, co vlastně bylo tomu vašemu starému vysavači?

ADÉLA Dohromady nic. Rico mi chtěl prostě udělat radost.

EDNA Aha.

ALF Neseď tady jak pecka, Rico. Táhni.

RICO Nevzrušuj se, Alfe. Přemejšlej

ALF Nešlo by to přemejšlet kapku rychleji?

EDNA Jenomže jestli to měla být mrtvá schránka, někdo by byl musel tomu člověku určit místo.

ADÉLA Páni, to teda jo.

EDNA A ještě předtím by mu někdo musel říct, kde k ní přijde.

ADÉLA Jako k té schránce?

EDNA Ke krabici. Někdo, kdo věděl, kde se náhodou vyskytuje prázdná krabice od vysavače.

RICO Dell, vystydne ti kafe.

EDNA A potom by tu musel být někdo jiný, kdo by tu krabici sebral a doručil ji.

RICO Dell?

EDNA Jenže všechno, Adélo, to začíná a končí u toho, kdo věděl, kde ta prázdná krabice je.

RICO No dobře, Edno. Všecko to začíná a končí u mě, Dell, to ti chce matka oznámit.

EDNA U nikoho jiného to začínat a končit nemůže.

ALF Rico!

RICO Podívej se, Edno. Snad si nemyslíš, že Alf na všech těch korespondákách hraje šachy? Jsou to šifry. Pomocí těch lístků plánuje a řídí loupeže od jednoho konce země k druhému. Už hezkou řádku let.

ADÉLA *směje se* Ty kluku jeden!

EDNA Takhle se z toho nevykroutíš, Rico. Já vím, že to vypadá pitomě, tvrdit, že ten vysavač koupil jen proto, abys měl prázdnou krabici. Ale čím pitomější se to zdá, tím chytřejší je to nápad. Starej známý trik. A potom nás sem všechny vystrnadit v takovýhle noci. Hned od začátku jsem v tom tušila nějakou lumpárnu.

ADÉLA Ale jdi, maminko.

RICO Všechny vás sem vystrnadit? Mělo by možná smysl vystrnadit z bytu Dell, aby moh ten chlápek sebrat škatuli. Ale proč bych sem měl tahat tebe s Alfem? To mi, Edno, laskavě vysvětl!

ALF Prokristapána, Rico, copak to nedohraješ? Máš pořád ještě šach.

EDNA Možná, že tuhle hru nedohraje nikdy, Alfie.

ALF Dávám ti ještě přesně čtyři minuty, abys to neprošvihl.

EDNA A co mně, Alfie? Protože s tou krabicí je to takhle, Rico. První chlápek ji sbalí z vašeho bytu a hodí ji do popelnice. Druhý chlápek ji odtamtud vezme a s pomocí rezervních klíčů, cos mu dal, ji dostane k nám do bytu. A když už tam je, zatelefonuje někomu, a coby dup se tam přizene třetí chlápek. Druhý mu krabici předá, třetí mu za ni zaplatí a zmizí. Druhý chvíli vyčká a potom taky praskne do bot. No, a s tím prvním si potom předají prachy a postup je zas obrácený. *Ticho.* Tak co?

RICO Už jsi domluvila?

EDNA Domluvila.

RICO Taky jsem si to myslel. *Vrátí se ke hře*

ALF Tak, Rico, koukej se z toho dostat.

EDNA Počkej, Alfie. Chci, aby mi odpověděl.

ALF Odpověděl? Na co?

EDNA Copak jsi mě neposlouchal?

ALF *k Ricovi* Táhni.

EDNA Povídám, copak jsi mě neposlouchal, Alfie? *Ticho* Alfie, slyšíš mě?

ALF Ano, slyším. *K Ricovi* Táhni.

EDNA Dobře. Tak se do toho nemíchej, když nechceš. Rico, odpovíš mi?

ADÉLA Odpověz jí, milánku.

Ticho.

EDNA Tak dobře, jdeme s Adélou k nám do bytu.

RICO Zůstaň tady, Dell.

EDNA Oho! Prej zůstaň tady. Zeptej se ho proč, Adéle.

RICO Protože ji tady chci mít. Je přece moje manželka, ne?

ADÉLA Miláčku, prosím tě, odpověz jí.

EDNA Nechceš, aby se mnou šla, protože máš strach, že až přijdeme k nám, najdeme tam toho gaunera.

ALF Rico, budeš táhnout?

RICO Tak poslouchej. Ať bylo co chtělo v tý škatuli od vysavače, od stříhačky na trávu nebo od lampy, v tý škatuli, kterou nákej plešatej cvok vyhodil do popelnice a Dell ho přitom viděla, já to tam nedal. Nemám ponětí, kde se vzala, a co já vím, putovala rovnou na městskou skládku. A dál, tady jsme kvůli šachům, protože Alf a já rádi hrajeme šachy venku, v parku, pozdě v noci, poněvadž nás obvykle nikdo nevyrušuje. A vy jste tady proto, že jste naše ženy.

EDNA Já tvoje žena nejsem, mladíku.

RICO Hele, Edno, jestli mi chceš hodit na hlavu nějakou vymyšlenou pitomost z tý Delliny příhody, můžeš toho rovnou nechat. Takhle Alfiiemu nade mnou vyhrát nepomůžeš.

EDNA Nepomůžeš Alfiiemu vyhrát... Můj Alfie nepotřebuje žádnou pomoc, aby vyhrál.

ALF To máš teda sakramentskou pravdu, že nepotřebuju. A zrovna tak málo stojím o pomoc, abych prohrál, Edno. Šachy jsou vážná hra. Hrál je Bedřich Veliký. Myslíš, že je hrál jen tak z legrace? Tak už to dohraje, Rico.

RICO Neboj se, dohraju to.

EDNA Dej mu šach, Alfie.

ALF Má ho.

RICO *táhne* Už nemám.

EDNA Dej mu ho znova.

ALF *táhne* Dal jsem mu ho! Dall

RICO *táhne* Vážně?

Muži se zahlubají do šachovnice. Po chvíli Edna cosi pošeptá Adéle. Adéla se zatváří rozpačitě a přikývne. Edna se opře v židli a tváří se spokojeně.

EDNA Jakkak víš, že byl plešatej, Rico? *Ticho* Povídám, Rico, jakpak víš, že ten chlápek s tou škatulí byl plešatej?

RICO k Adéle Říkal jsem to snad?

ADÉLA Říkals „nákej plešatej cvok“. A byl plešatej.

RICO Vážně? Prostě jsem si ho tak představil, Dell. Plešatej, nohy podstavce, dost při těle. Věříš mi?

ADÉLA Ale co to ostatní?

RICO Jak to, ostatní?

ADÉLA Ta nálepka, ta krabice od Vibrantu, nahoře natržená, a to, co maminka povídala o těch třech mužských.

RICO Vymyslela si to, Dell. Všechno si to vymyslela.

ADÉLA Ale já jsem si nevymyslela, co jsem na vlastní oči viděla, Rico.

RICO Dell, komu věříš, mně, nebo jí? *Ticho* Komu věříš, Dell?

ADÉLA Já nevím.

RICO Nevíš?

ADÉLA Nevím, kdo mluví pravdu.

RICO Tak dobře, já teda řeknu pravdu. Řeknu ti pravdu. Je to jednoduchý jak facka. Byla to naše krabice. Jo, naše krabice od vysavače.

EDNA Aha!

RICO Alfa jsem sem vytáhnul, to šlo lehko. Vás obě jsem sem vytáhnul taky, to už bylo horší, ale sved jsem to. A všechno proto, abych mohl doručit ten balík. Máš za ušima, Edno, žeš vykoumala ten postup. Příště si na tebe musím dát bacha. Jenomže zrovna teď jsou oba ti chlapi u vás v bytě. Ne, nic vám neukradnou. Jenom sfouknou ten kšeftík a vypadnou. Ale tady odtud se ještě dobrou hodinu nikdo nehne, jasný?

ADÉLA Rico!

RICO Dokonce ti řeknu, co v krabici bylo. Jo, i to ti řeknu. Vánoční cukroví! *K Alfovi* Pojďte to dohrát.

ALF No počkej, počkej. Jak to, vánoční cukroví? Je to pravda?

RICO Bodejt. A ty jsi Bedřich Veliký.

EDNA Alfie, ty to hodláš spolknout?

ADÉLA Promiň, Rico. Byla jsem na hlavu padlá.

EDNA Ty ho prosíš za prominutí! Po tom, co ti teďka proved? To ti moh dát zrovna tak pár facek, Adélo. Ty si to můžeš nechat líbit, ale já tedy ne. Alfie, ptám se tě, to mu strpíš, aby tvoji dceru krmil takovouhle slátaninou, když slíbil, že jí poví pravdu?

ALF Ne. Ne. To nestrpím... Podívej se, Rico... Já... nedával jsem moc pozor na ty řeči o nějaké škatuli a... a tak, že jo. Ale jedno vím. Nemůžeš krucínál takhle mluvit se svojí manželkou. Hned... hned to koukej napravit.

ADÉLA Nemusíš, miláčku. Sama jsem to zavinila.

EDNA Nepleť se do toho, Adélo, nepleť. Však já se dočkám zadostiučinění, i kdybych tu měla trčet celou noc. Nemám pravdu, Alfie?

ALF Tak honem, Rico.

Ticho.

EDNA Čekáme.

RICO Můžeš čekat, až ti vyschne mlíko!

ALF Krucínál, Rico, nemluv tak s mojí ženou!

RICO Budu mluvit, jak budu chtít. A teď poslouchej, Alfie. Jestli tady chceš hrát šachy, budem hrát. Jestli ale z toho chceš dělat cirkus, tak ti něco povím. Kam se na mě hrabeš. Podívej se, jak to hraješ. Desetiletý mrně by to svedlo líp. Nedáš pokoj, Alfie, a já tě varuju. Roznesu tě na kopytech.

ALF Desetiletý mrně, to bych rád viděl, jak by desetiletý mrně svedlo ruský zahájení. To bych rád viděl, jak by tě desetiletý mrně přivedlo do téhle situace. Mě neoblaňeš; Rico.

RICO Říkáš tomu oblafnout, Alfie? Dobře. Něco ti předvedu. Pojď sem, Edno.

ADÉLA Milánku, s tou krabicí jsem to přehnala. Víím, že bys nic takového neudělal.

RICO Pojď, Edno. Pojď sem na chvilku. Aby na tebe Alf viděl.

EDNA *kráčí k Alfovi* Alfie, copak nic neuděláš? Copak ho nedonutíš, aby se omluvil?

ADÉLA Nemusí se omlouvat.

EDNA Tobě ne, Adélo. Mně.

ALF Udělám něco, až se dovím, co dělá on.

RICO Díky, Edno. To je ohromné. Rodinná fotočka. Tak, a teď se na ni podívej, Alfie.

ALF Prokristapána, Rico.

RICO Ne, podívej se na ni. Dobře se podívej.

ALF Rico, řek si mojí manželce něco, cos neměl. Tak teď ti nezbývá, než aby ses omluvil. Dělej, ať to máš z krku.

ADÉLA Tatínek má pravdu, Rico. Ach, já víím, že jsem to všecko zavinila, protože jsem ti nevěřila...

EDNA Podívej se na mě, Alfie.

ADÉLA Ale jenom když řekneš, že lituješ toho, cos povídal mamince...

ALF Nedívám se na tebe, Edno, protože Rico chce, abych se podíval. To bych mu jenom nahrával.

EDNA Tak se na mě podívej proto, že tě o to žádám.

ADÉLA Když to uděláš, Rico, slibuju, že mi ani ve snu nenapadne, abych o tobě ještě někdy pochybovala. Slibuju ti to.

ALF Já víím, jak vypadáš, Edno. Heleďse, ty se domáháš omluvy a já ti ji chci vymoct. Kvůli tomu se na tebe nemusím koukat.

ADÉLA Prosím, Rico?

RICO Škoda, že ji teď nevidíš, Alfe. Dám na to krk, že zrovna takhle se na tebe kouká každé večer, když ji necháš samotnou u stolu.

ALF Tak počkej, pomalu.

RICO Uraženě a zdrceně.

ALF Počkej, počkej! Jestli se náhodou nekouknu na manželku a ... a jestli se nějak tváří, když se na mě dívá, do toho ti hergot vůbec nic není, Rico!

RICO Ale je, Alfe. V tom jsi právě vedle.

ADÉLA Neslyšíš mě, Rico?

RICO Chceš, aby se jí tvářičky zapálily, Alfe, a aby se její karmínová pusinka usmívala? Ano? Tak se hezky podívej. Co takhle hubičku, Edno? Chceš, abych ti dal sladkou šťavnatou hubičku?

ADÉLA Rico!

RICO No tak, Edno. Víš přece, že po tom tajně prahneš.

ALF Co si hrome myslíš?

RICO Na něj se neohlížej. On se na tebe taky neohlíží.

ADÉLA Dala jsem ti slib, Rico. Copak to nestačí?

RICO Pojďme se spolu projít. Sedneme si někam na lavičku, hezky potmě, ano?

ALF Varuju tě, Rico.

RICO Nikdo tady není. Klidně to můžem risknout.

EDNA Podívej se na mě, Alfie.

ALF Jdi se vycpat!

RICO Vidíš, co jsem říkal! Teď je vhodná chvíle, Edno.

ADÉLA Co ještě po mně chceš, Rico?

RICO Teď je vhodná chvíle, Edno, aby ti dal vášnivce Rico pusu. Copak jsi po tom odjakživa neprahla?

EDNA Alfie, podíváš se na mě?

RICO Čekám, Edno.

ADÉLA Na mně už ti vůbec nezáleží?

RICO Čekám. Pojď, holka.

ALF Aby tě rohatej odnes, Rico!

RICO Alf si může trhnout nohou.

EDNA Tak dobře! Ano! Teď se na mě jistě podíváš, Alfie. Určitě se na mě podíváš.
Políbí Rica

ALF *vstává* Ty sprostáku!

RICO *odstrčí Ednu* Já tě varoval, Alfe.

ALF Ale tohleto přece nejdel

RICO Já jí tu pusu nedal, Alfe. Ona ji dala mně. Už bych se jí nedotk' ani třímetrovou latí. Líbá jako oslintaná chobotnice.

EDNA Alfie...

ALF Jdi ode mě.

RICO Slyšíš? Pořád stejná písnička, Edno. Jdi ode mě, jdi ode mě.

EDNA Já ... já jdu na policii.

ALF Hrom do toho, Rico!

EDNA Povím jim tam o tý krabici.

RICO Jsi vedle jak ta jedle, Edno. Koukej se, tu krabici nech plavat. Abys mě dokázala rozkmotřit s Dell, to by ses musela vytasit se sakra silnějším kalibrem, a ne s touhle nedomrlou blbostí. Že mám pravdu, Dell? *Adéla mlčí* A co se tejí těbe, Alfe —

ADÉLA Tak dost, Rico.

RICO Cože?

ADÉLA Ach, Rico.

RICO Co to do do tebe vjelo?

ADÉLA Co do mě vjelo? Ach, Rico, ty si pořád myslíš, bůhvíjak mě nemáš jistou.

RICO Dell.

ADÉLA Ano, myslíš si to. Je to jako... zrovna tak jako v televizním kabaretě, když si na pódium pozvou někoho z obecnstva. Ano, a jen co se konferenciér doví, jak se ta osoba jmenuje a co dělá — že je třeba v domácnosti —, už ji má přečtenou a ví, co ji nechá dělat —

RICO Prokristapána, Dell.

ADÉLA A potom to vypadá, jako by už vůbec nesešlo na tom, kdo je to doopravdy. Od toho konferenciéra se ta osoba doví, kdo je. A i když se třeba zmůže na něco z vlastní hlavy, konferenciér tak dlouho vtipkuje, až ji zblbne, a ta chudinka neví, co by dál řekla. A potom to vzdá. Ach, vždycky to vzdají... Ty se mnou vždycky vtipkuješ, když se zmůžu na něco z vlastní hlavy, Rico. Zvyknul sis to, hned jak jsi mě začal brát mezi lidi. A za nějakou dobu jsem se taky vzdala. Nevěděla jsem, co bych měla dál povídat. Nechala jsem tě, abys rozhodl, kdo vlastně jsem. A potom jsem si tě vzala.

RICO Dell, snad si nemyslíš, že jsem Ednu políbil doopravdy?

ADÉLA Jsi zrovna takový jako ten konferenciér, Rico. Nezáleží ti na tom, co uděláš — dokonce ani co uděláš mně —, jen když se tím vyvíhneš nad ostatní lidi. Pak jsi schopen všeho!

RICO Dell!

ADÉLA Nech mě být. *Odejde ze scény. Ticho.*

RICO k Edně Čert aby tě vzal!

EDNA Mě? To sis zavařil sám.

RICO Čerta jsem si zavařil! Kdybys nebyla začala roztahovat tu pitomou historku...

ALF *zvedá se k odchodu* Rozběhnu se za Adélou.

RICO Máš pravdu, Alfe. Jen se ztrať. Vždycky se včas ztrať.

ALF Řeknu jí, aby šla k nám.

RICO Opovaž se!

ALF Zůstane u nás, jak dlouho bude chtít.

RICO Jednou u vás přespí, a už se ke mně nevrátí.

ALF To si rozhodne sama.

RICO To rozhodnu já.

ALF Už ne, Rico. Už ne.

RICO Cože?

ALF Ty už nebudeš o ničem rozhodovat. Nejsi už takovej pán. Jo, rozhodovat si můžeš, o čem chceš, jenže nikdo na tebe nedá. O to se už postarám.

EDNA *úzkostlivě* Alfie.

RICO Nic mu neudělám.

ALF Bodejť že neuděláš. Nechápu, jaks mě moh hergot tak dlouho tahat za nos. Když si vzpomenu, kolikrát jsem sednul... Ale o to teď nejde. Nikdy jsem tě neměl pouštět k nám do bytu, v tom je to celý.

RICO *tíše* Dohrajem to, Alfe?

ALF Cože?

RICO Chceš dohrát tuhle poslední partii?

ALF Bodejť že chci. *Pokročí k šachovému stolku*

EDNA Co bude s Adélou?

ALF Rozběhni se za ní ty. *Rico se posadí* Teď ti teda ukážu věc.

Oba muži se zaberou do hry. Edna poodejde do pozadí jeviště. Ani jeden z hráčů si neuvědomuje její přítomnost. Alf hraje s novou jistotou, Rico s větším soustředěním. Partie rychle pokračuje.

ALF Šach.

Rico táhne a dostane se z šachu. Alf táhne.

RICO táhne Šach.

ALF táhne a dostane se z šachu Nejde to tak snadno, chlapečku.

RICO táhne Šach.

ALF poprvé před tahem zaváhá. Rico teď hraje tvrdě na vítězství, a Alf už si to uvědomil. Alf se dostane z šachu, Rico táhne, potom mu Alf bere figuru.

ALF Ha!

RICO táhne Šach.

Od té chvíle se partie rychle začíná vymykat Alfově kontrole. Když se Alf dostane z šachu, Rico mu bere figuru.

RICO Kůň. Alf táhne, Rico mu bere figuru Štřelec. *Alf opět táhne. Rico mu bere další figuru* Věž. *Alf táhne* A šachmat. *Alf je omráčen, Rico se zvedne* Máš smůlu, Alfe. *Zamíří k odchodu, ale zarazí se, když spatří* Ednu *Jestli Dell u vás dneska v noci zůstane, pověz jí, že se pro ni ráno zastavím. Rico odejde ze scény. Dlouhá pauza. Pak Edna přejde do popředí.*

EDNA Alfie?

ALF *vzhledne* Ty jsi tu ještě? Proč nejdeš domů? *Zahledí se opět na šachovnici*

EDNA Alfie, já ... *Alf prudce udeří pěští do šachového stolku* Alfie.

ALF Kdyby nebyl dostal mého koně. Jenom kdyby mi ten všivák nesebral koně.

Odmlka, pak Edna usedne vedle něho na lavici

EDNA Čím ti ho vyhodil?

ALF Královnou.

EDNA Nemoh jsi mu taky něco vzít?

ALF Dal jsem mu šach. A v tu ránu mě převez.

EDNA Ach. Ukaž mi to, Alfie.

ALF Vážně to chceš vidět?

EDNA Chci.

ALF Fajn. Počkej, až si postavím figurky. Začne stavět figurky opět na šachovnici Krále jsem měl tadyhle. *Pravýho střelce tady.* Měl jsem dva pioný. Jeho královna byla ... *Rozestavuje figurky do původního postavení* Tadyhle. No, a když jsem mu dal šach střelcem, počítal jsem, že o toho střelce přijdu — chtěl jsem na něj zafintit — a potom jsem chtěl táhnout tadytím pěšákem. Nevšiml jsem si ale, že jsem si odkryl věž. Kdybych byl místo toho táhnul s věží ... *Edna potlačí zívnutí* Ukážu ti to někdy jindy.

EDNA Ne, ukaž mi to teďka, Alfie. Pro ... promiň. Kdybys byl táhnul s věží ... Kam? Kam bys byl s tou věží táhnul?

ALF Byl bych s ní táhnul ... táhnul ... *nevím, kam bych s ní byl táhnul.*

EDNA *táhne figurkou* A co semhle?

ALF Tam? ... No ... no dobře, a potom, potom by byl Rico musel táhnout s královnou! A už bych ho byl měl! Panebože, byl bych mu z toho jeho mužstva udělal kůlničku na dříví!

EDNA Ano, Alfie, byl bys vyhrál. *Opět potlačí zívnutí*

ALF Jenom si to uklidím a hned jdem domů. *Skládá figurky do krabice* Myslíš, že tam bude Adéla?

EDNA Možná že ano.

ALF Myslíš, že se ráno vrátí k Ricovi?

EDNA To záleží na ní, Alfie.

ALF *autoritativně* To je pravda. To záleží na ní. *Je hotov k odchodu; vezme Ednu pod paži; oba vykročí z jeviště* Víš co, Edno? To ruský zahájení ti ukáží zejtra.

EDNA Deku, Alfie. *Jde k lavičce, sebere pokrývku, složí ji a přidá se k Alfovi*

ALF To je prostě jedna báseň. Soupeř se musí v tu ránu bránit.

Odcházejí

O p o n a

VSTÁVEJ

HUDBA:

BOHUSLAV ONDRÁČEK

TEXT:

EDUARD KREČMAR

ZPÍVÁ

VÁCLAV NECKÁŘ

© 1967 PANTON, PRAHA

Medium beat tempo

F C B^b C

1. Vstá - vej, sluníč-ko stou - pá a svá - dí na kopce lézt, -
 2. Vstá - vej, den už se pů - lí, mrak či - há tam za ro - hem, -
 3. Vstá - vej, venku se stmí - vá, den ří - ká: "Jdu pryč, gud' baj"! -

F C B^b C

vstá - vej a nebud' hlou - pá, pojd', půj - dem za zá - da měst, pojd'
 vstá - vej, přiměj se vů - lí, vem džín - sy a rychle jdem, tam
 Ů - pím a děvče zí - vá a žá - dá k snída - ni čaj, než

Dmi Ami Dmi C

bez pudru a hal - dy pří - če - sů a za - le - ze - me někam do le - sů, -
 do - mu, co posta - vi - ly sny a kde je sotva číslo popis - ný, -
 přesta - ne se ro - zespa - le trást, je půlnoc, nebo aspoň je - de - náct, -

B^b F B^b F G7 C F

znáš jen z dáv - no - vě - ku trá - vu, pí - sek, ře - ku, ho - ry, do - ly, stráň
 lůž - ko z fů - ry se - na, z bí - lý ská - ly stěna, plot - na z ka - me - nů,
 ptám se dál - ky, zda - li ú - do - lí se ha - lí pláštěm vod - ních par,

B^b F B^b F G7 C F

znáš jen z dáv - no - vě - ku trá - vu, pí - sek, ře - ku, tak už, hol - ka, vstaň.
 lůž - ko z fů - ry se - na, z bí - lý ská - ly stěna, tam tě za - že - nu.
 ptám se dál - ky, zda - li ú - do - lí se ha - lí, když nám zbyl jen bar.

PROČ ODMÍTÁ SLUNCE PÁLIT?

HUDBA: UDO JÜRGENS / TEXT: PAVEL VRBA

ZPÍVÁ KAREL GOTT – © SUPRAPHON 1967

Medium slow

E

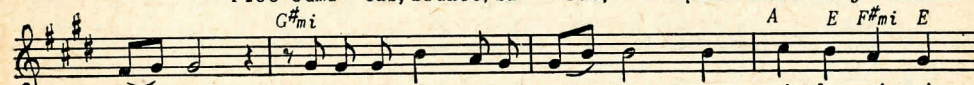
mf 1. Dnes od-mí- tá slunce pá - lit, dnes někde svůj kotouč
2. Dál od-mí- tá slunce zá - řit, dál někde svůj kotouč

skrý- vá, bojím se z ú- kry- tu vzdá- lit a na krok ne- vi-
skrý- vá, chtěl bych sedál klidně tvá- řit, však bez něj u - mí-

dím. Nezvoní víc hlasy ptá - ků a všechno svůj důvod
rá. Ne- voní víc dívkám skrá- ně, přestalo zrát ru- dé
Proč odmí- táš, slunce, sá - lat, proč stále svůj kotouč

ztrá- cí, ve tmě jsem jen zrno má- ku a spá- čům zá- vi-
ví - no, zmize- ly lou- ky a strá- ně, jen smu- tek do- tí-
skrý- vás, zbav rychle svět temných ná - lad, tak u - kaž svo- ji

dím, oh! 1. Pojd', slunce, ven, já jsem své dívce rů - že dal.
rá, oh!
tvář, oh!

- Pojd', slunce, ven a já sundám svůj šál.

- 1. Pojd', slunce, ven, osviť tvář svoji bez- rad- nou.
- 2. Pojd', slunce, ven, osviť tvář svoji bez- rad- nou.

- Dej no- vý den, ať ty kytky ne- zvad- nou.
- Dej no- vý den, ať ty kytky ne- zvad- nou.

KONEC KARNEVALU

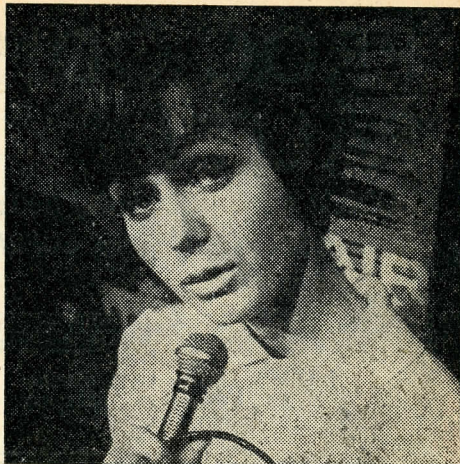
RUSKÁ LIDOVÁ V ÚPRAVĚ
T. SPRINGFIELDA

ČESKÝ TEXT:

JIRÍ APLT

ZPÍVÁ

HELENA VONDRÁČKOVÁ

A7 D A D D7
 Tak buď zdrav, ty můj sne sladký, láska má tvou píseň zná, ná-pěv
 ú - svitslůžka vstává, narty mé pa-dá už déšť, kar-ne-
 G D Hmi G A7/4 3. A
 náš byl příliš krátký, karneval na-mě le má! - Vdálce
 val tichounce kon-čí, jak jen mám tu tí-hu
 1. D D7 G D Hmi G A7
 snést! Srdce mé na poplach bu-ší, nartech tvých byl ví-na
 F#mi D9 G A7 F#mi Hmi G C A7
 žár, smyješ růž is černou tu-ší, karne-val je příliš stár! Hasne
 D A D D7
 noc a hvězdy blednou, tak buď zdrav, sbohem ti dám, karne-
 G D Hmi G A7 1. D D7
 val končí jen jed-nou, věčně již tě vlásce mám! Srdce
 1. D D7 G D Hmi G A7 D
 mám! Karne-val končí jen jednou, věčně já tě vlásce mám! -

LOVECKÁ

PISEŇ Z HUDBY
K SHAKESPEAROVĚ HŘE
„JAK SE VAM LÍBÍ“

HUDBA:
ZDENĚK PETR

TEXT:
IVO FISCHER

ZPÍVÁ
WALDEMAR MATUŠKA

2. Můj milý pane, divenka nato,
ton tyron ton ton,
chráním svůj poklad, dražší než zlato,
ton tyron ton ton.
Lovec hned oči rozdychtěl,
ona že nikdy, ona že ne.
Ton tyron ton ton.

3. Měsíc už háje pokropil mědí,
ton tyron ton ton,
ti dva tam stále pod stromy sedí,
ton tyron ton ton.
Lovec jí šeptá, co že by rád,
ona že možná, ona že snad ...
Ton tyron ton ton.

4. Srnky jdou pít a copak to vidí?
Ton tyron ton ton.
Na měkké trávě stíny dvou lidí.
Ton tyron ton ton.
Dva hlasy slyší sládnout jak med:
„Chceš mě mít ráda?“ „Ano, a hned!“
Ton tyron ton ton.

5. A když je ráno, na jitřní zvoní,
ton tyron ton ton,
divenka vzdychá, slzičky roní,
ton tyron ton ton.
Ale než najde ztracenou řeč,
lovec už spěchá na novou léč.
Ton tyron ton ton.

© 1967 PANTON, PRAHA

Moderato
D

Šel jednou lovec o-bo-rou do-mů, ton ty-ron ton ton,
u-vi-děl dív-ku ve stí-nu stromů, ton ty-ron ton ton.
Sedne si k ní a hned se jí ptá, jestli se od něj
po-lí-bit dá. Ton ty-ron ton ton.

HOUPACÍ ŽIDLE

HUDBA: LADISLAV ZAJÍČEK

TEXT: MACKIE HUJA

HRAJE SKUPINA CRYSTAL

© 1967 PANTON, Praha

Bounce E G#mi F#mi H7 E G#mi F#mi H7

V židli se houpám, já v zázra-ky doufám, já vkřesle tom

E A E A6 H7

svým o věcech sním nád-her-ných, vá- nek dých a já zpí- vám.

E G#mi F#mi H7 E G#mi

- V židli si zpí- vám, já ok- nem se dí- vám,

F#mi H7 E A E A6

já no- hy si dát na stůl a spát v houpacím křesle svým, po tom

H7 C G C G

tou- zím. Flétna mi spánkem zní, píseň tu znám...

C G F# H7 C9

Já rád se roz-hou-pám a vzlétnu sní. - Pro-to se

F Ami Gmi C7 F Ami Gmi C7 F

houpám, já v zázraky dou-fám, já že jeden-krát může se

Bb F Bb6 C7 Bb6 C7 Fmaj7

stát, já že s tou písničkou k nebi vzlét- nu, k nebi vzlét- nu...

z dílny ROKOKA

PISNIČKY ZE HRY J. SUPA
KAT A JEHO MYDLÁŘ

FOTO VILÉM SOCHŮREK

NAČ SI LHÁT

HUDBA: ZDENĚK MARAT / TEXT: PAVEL VRBA

ZPÍVÁ KAREL BLÁHA

Moderato

Spoustu let jsem na študiích ztrá-vil. Spoustu let. Však proč je počí-tat?

Z toho jsem se první půlku ba-vil a tu druhou ta-ky. Nač si lhát?

Spohárem jsem byl dost dobrý zná - mý, ve ví-ně jsem hledal moudrosti.

Byl jsem ten, co hol-kám hlavu má-mí, - aniž mu to dě - lá starosti. Do ví-na

jsem často jazyk topil, často jsem lí-tal kob - la - kům. Před láskou

jsem párkrát hlavu sklopil. Dostal jsem jen věnec z bodlá - ků.

Při loutně jsem ta-ky ver-še sklá-dal, probouzel se často o-pi-lý.

Když mi někdo z dlaně o - sud há - dal, vždy mi vyšel o - sud mo-tý - lí.

Jak motýl jsem tedy kytky měnil, všude jsem se napil a šel dál.

Pil jsem v noci, ba i v době denní, - a - ni nevím, kdy jsem vůbec spal.

Spoustu let jsem na študiích ztrá-vil. Spoustu let. Však proč je počí-tat?

Z toho jsem se první půl-ku ba-vil - a tu druhou ta-ky. Nač si lhát?

HLAVU MÁM TĚŽKOU

HUDBA: ZDENĚK MARAT / TEXT: PAVEL VRBA

Volně
D

Hlavu mám těžkou od ví- na a spát šli strážní andě- lé.

F#7 Hmi A E7 A A7

Na desce stolu u-sí- nám - s vidinou měkké poste-le- -

D G A A7 D

V dlaních si tedy ustý-lám, když spát mi tělo zave- lí. -

F#7 Hmi G D A7 D

Kněží ať věří posti-lám, - já věřím teplé poste-li. -

Hmi F#mi F

Ve snu se mi tvrdá des-ka změní v peří z raj-ky, cizí dívka o-ví- vá mě

E Hmi F#mi

vě-jí-řem. Ta dívka je velmi hez-ká, na šatech má kraj-ky.

F A7/4 A7 D

Ne-va-dí jí, že mám jen dva halí - ře. Hlavu mám těžkou od ví-

G A A7 D

na a spát mi krčmář za-brá - ní.

F#7 Hmi G D A7 D

Víno mě zmořilo. Zhasí-nám. Jen postel mě teď zachrá- ní.

KOLEDA

HUDBA: ZDENĚK MARAT / TEXT: PAVEL VRBA

Moderato
Emi

Se sví-ček teď si- zy ka- nou, ven- ku je zi - ma a

D *A* *D* *Emi*

mráz. Je-ží-šek se Sva-tou Pan-nou

A *D* *A* *D* *F*

dnes ve-čer na- vští- vil nás. Na ok- ně

C *G7* *C* *C7*

stří-br- né jí - ní, stří- br- né ja- ko náš hlas.

F *C* *G* *D7*

Bar-bor- ka roz- kvet-la vsí - ni. Je - ží- šek na - vští- vil

C *D7* *G* *H7* *Emi*

nás. rit. *a tempo* se jak ko-me- ta sví- tí,

A *D* *Emi*

vá- no- ce už jsou tu zas. Bu-de- me

A *D*

o- lo- vo lí- ti. Je- ží- šek na- vští- vil nás.

D *F* *C* *G7*

V každém z nás zvo-ne-ček zvo- ní, když je tu ten sva- tý

C *C7* *F* *C*

čas. Stro-me- ček je- hli- cím vo - ní. Je- ží- šek

G *D7* *G* *B7* *C*

na - vští - vil nás. Na - vští - vil nás. -

ÚSVIT

HUDBA: ZDENĚK MARAT / TEXT: PAVEL VRBA

Blues
F7

Když slunce obzor pora-ní, vždycky se znovu zachvě-jí,

F7 E^b D

vyhlížím nové svítá-ní, po-každé s novou na-dě-jí.

G G7 C9

Než slunce vě-že pozla-tí, rodí se no-vé če-ká-ní,

A7 C9 Gmi7 F

možná se karta obrá-tí, možná mě če-ká po-ká-ní.

A^{mi} E^{mi} G^{mi}

Vím, každé rá-no není sváteč-ní, kr-va-vé slunce mar-ně

A7/4 A7 D^{mi} E^b G^{mi}

vdlaních hýčkáš, tvá horká píseň nějak zneteč-ní a místo sla-ví-ka

C7 F7 F7

u-slyšíš sýč-ka. Když slunce obzor zkr-va-

E^b

ví, vždycky se tro-chu o-bá-vám,

F7 E^b rit... F

co zas ten úsvit připra-ví. Přesto ho denně če-ká-vám.

[pijácká]

Voják pocítil, že už je konečně opilý. Ale přitom si uvědomil, že nemá v kapse ani feník na útratu. Hlavu však měl stále jasnou, všechno viděl zřetelně: tlustou krátkozrakou šenkýřku, která seděla v přítmi u nálevního pultu a cosi pečlivě háčkovala a přitom se potichu bavila s mužem, který měl typický maďarský knír — byl to obličej jako vystřižený z nějaké dráždivé operetky typu pusta a paprika. Hostinská naopak měla, jak se vojákoví zdálo, seriózní, nemaďarský obličej, trochu přísný a nehybný, než aby splňovala jeho představu o starých Maďarkách. Řeč, kterou ti dva spolu mluvili, byla nesrozumitelná a vášnivá, zněla cize, trochu kloktavě, ale krásně. Místnost byla zšeřelá, zvenčí sem mohutná kaštanová alej, vedoucí až k nádraží, vrhala stíny. Bylo to nádherné šero, čímsi připomínající absint, a bylo svým způsobem útulné. Muž s oním podivuhodným knírem seděl napůl na židli a zešíroka a pohodlně se opíral o výčepní pult.

Tohle všechno viděl voják docela přesně a zřetelně, i když si uvědomoval, že by asi upadl ještě dřív, než by dovrávorál až k výčepu. Trošku se to musí usadit, říkal si, potom se krátce zasmál a vzkřikl: „Haló!“ Pozvedl sklínku a německy řekl: „Ještě jednou, prosím!“ Žena pomalu vstala, opatrně odložila své háčkování a s úsměvem, karafu v ruce, se k němu vydala; současně se otočil i vousatý Maďar a zkoumavě se zahleděl na vyznamenání, která měl voják na prsou. Žena se došourala ke stolu, byla jak dlouhá tak široká, měla dobrosrdečný obličej, ale vypadala trochu jako nemocní se srdcem. Na nose jí seděl tlustý skřípec s odřenou černou šňůrkou. Také se zdálo, že má bolavé nohy: když nalévala sklenici, jednu nohu trochu pozvedla a rukou se opřela o stůl, potom řekla maďarsky nějakou frázi, která patrně znamenala „Na zdraví!“ nebo „Ať sloužil!“ či dokonce jen nějakou obyčejnou mateřskou něžnůstku, kterou staré ženy obvykle vojáky častují.

Voják si zapálil cigaretu a zhluboka se napil. Místnost se před jeho zrakem začala otáčet; tlustá šenkýřka se octla napříč v prostoru, narezavělý výčepní pult stál kolmo, poplývající Maďar cvičil kdesi pod stropem jako opice, vycvičená k uměleckým kouskům.

Voják se hlasitě rozesmál, začal hulákat „Na zdraví!“ a dal si ještě jeden doušek, pak ještě, a zapálil si novou cigaretu.

Do dveří teď vstoupil další Maďar, byl tlustý a malý a měl umouněný lišácký obličej s úzkým knirkem na horním rtu. Ztěžka vydechl, odhodil čepici na stůl a usedl. Hospodská před něho postavila pivo. Tlumený hovor těch tří byl báječný, zněl jako tiché hučení z jiného světa. Voják se ještě jednou zhluboka napil a sklenice byla prázdná — všechno teď zase stálo na svém místě. Voják byl skoro šťastný, zase pozvedl sklenici a se smíchem řekl: „Ještě.“

Žena mu nalila.

To tedy už bude asi desátá sklenička vína, řekl si voják, už abych pomalu končil — jsem tak krásně opilý a šťastný... Zelené přítmi zhoustlo, vzdálenější kouty výčepu už byly v téměř neproniknutelném tmavomodrém stínu. Je to vlastně hrozná škoda, pomyslí si voják, že tady nesedí žádní milenci. Tohle je přece krčma jako stvořená pro milenecké dvojice — takové krásné zelené a modravé přítmi. Je to ostuda, všude na světě se milenci musí za bílého dne uspěchaně skrývat, a tady je přece dost místa na to, aby si tu v klidu povovídali, popili vínka a mohli se líbat.

Bože můj, pomyslí si voják, kdyby tu tak teď hrála hudba a všude kolem ve všech těch prázdných, nádherných zelených a modrých koutech seděli milenci, to bych jim zazpíval Zatraceně, jak já bych jim pěkně zazpíval, bručil si. Jsem teďka docela šťastný, tak proč bych jim něco nezazpíval, zapomenul bych na tu zavšívenou válku, pořád na ni musím myslet. Kdybych milencům zazpíval, zapomněl bych na ni.

Voják se přitom podíval na náramkové hodinky, které ukazovaly půl osmé. Měl ještě dvacet minut času. Pak si ještě dlouze lokl toho trpkého chladného vína a bylo to, jako by mu někdo nasadil nějaké ostřejší brýle: hned všechno viděl líp a jasněji, nebyla to opilost, ale nálada, nádherna, krásná, vskutku dokonalá. Teprve teď si také všiml, že ti dva muži u výčepu jsou vlastně chudáci, dělníci nebo pastevci s rozdrbanými kalhotami, unavenými obličejí, vyzařujícími trpnou oddanost navzdory divokému vousu a lišáckému výrazu.

Zatraceně, ulevil si voják, jak to bylo tenkrát všechno hrozné, byla zima a já musel odjet, byl slunečný den a všude plno sněhu, měli jsme jen pár minut času a nikde žádný koutek, tmavý, krásný, lidský koutek, kde bychom se byli mohli obejmout a políbit. Byl bílý den a zima...

„Haló!“ zavolal na hostinskou. Když se přiblížila, podíval se na hodinky: ještě deset minut. Když mu žena chtěla dolít poloprázdnou sklenici, zadržel jí ruku, zavrtil s úsměvem hlavou a luskl prsty. „Platit,“ řekl, „kolik pengő?“

Potom si velice pomalu sundal blůzu a přehrnul přes hlavu nádherný šedivý svetr s límcem až ke krku a položil ho před sebe na stůl. Muži vpředu umlkli a pohlédli k němu, také hospodská se zatvářila překvapeně. Napsala na desku stolu opatrně číslici 14. Voják položil na její silné a teplé předloktí ruku, druhou zvedl svetr a s úsměvem se zeptal: „Kolik?“ a zase zamnul palcem a ukazováčkem.

Žena zavrtila hlavou a podívala se na něho, ale on pokrčil rameny a naznačil, že nemá žádné peníze. Pak se žena svetr chopila, otáčela jím a dychtivě ho prohlížela, dokonce k němu i přičichla. Trošinku pokrčila nos, pak se usmála a napsala tužkou vedle čísla 14 ještě číslo 30. Voják pustil její teplou ruku, přikývl, pozvedl sklenici a opět se napil.

Sotva se hostinská vrátila k výčepu a začala si s Maďary něco šuškat, voják otevřel zčistajasna ústa a začal zpívat „Ke Strasbuuurku, městu velikéému...“ a cítil, že zpívá dobře, poprvé v životě dobře a cítil taky, že je opět trošinku víc opilý, protože se před ním všechno lehounce houpalo, ještě jednou se podíval na hodinky a zjistil, že mu na zpívání a na celé to štěstí zbývají pouhé tři minuty. Pustil se tedy rychle do další písně, „Loučím se s tebou, krásný Inšpruku...“ a s úsměvem zastrkoval do kapsy peníze, které mu hostinská přinesla.

Oba muži s roztrhanými kalhotami a unavenými obličejí se k němu obrátili a také hospodská se na zpáteční cestě k výčepu zastavila a naslouchala jako dítě.

Voják dopil sklenici, zapálil si novou cigaretu a uvědomil si, že se bude asi trošku motat. Ale ještě dřív, než došel ke dveřím, položil na stůl před oba muže bankovku a řekl: „Prosím.“ A všichni tři se na něho udiveně podívali. Pak otevřel dveře a vkročil do kaštanové aleje vedoucí k nádraží. Byla plná nádherného, opojného zeleného a modravého přítmi, v němž by se na rozloučenou tak krásně objímalo a líbalo...

CHER

&

SONNY

Jak se spolu seznámili? Ona prodávala cukroví a vedle toho občas natáčela desky – jen jako členka doprovodného sboru. On pracoval jako promotér malé gramofonové společnosti v Los Angeles. Poznali se v nahrávacím studiu. Po natáčení spolu odešli do malé restaurace, kde si k nim přisedl Sonnyho spolupracovník s přítelkyní. Při tomto setkání si také smluvili další schůzky – Cher s kolegou Sonnyho, Sonny s jeho partnerkou...

Ukázalo se však, že přece jen patří k sobě. 7. září 1963 měli za přítomnosti dvou přátel svatbu.

Sonnyho VLASTNÍ JMÉNO zní Salvatore Philipp Bono. NARODIL SE 16. 2. 1941 v Detroitu. Je vysoký 172 cm, má hnědé oči i vlasy. Dlouhé vlasy měl již před příchodem Beatles – Jacqueline Kennedyová o něm jednou řekla: „Vypadá jako postava ze Shakespearových her.“ Jeho největší ZÁLIBOU je sbírání starožitností; sportům (go-cartu a kopané) se věnuje jen při televizních pořadech. Barvy má rád všechny kromě šedé. Jeho dívčím typem jsou velká, štíhlá děvčata s „více než jen hezkým obličejem“. Oblíbený automobil: Cadillac. Sonny ZKOMPONOVAL většinu hitů, které manžele proslavily; ačkoliv nezná noty, osobitě aranžuje i pro 60členný orchestr, který někdy při nahrávání používá. Je NEZÁVISLÝM PRODUCENTEM, snímky pořizuje zcela ve vlastní režii.

Sonnyho MANŽELKA, Cherilyn La Pierre-Bono, SE NARODILA 20. 5. 1946 v Kalifornii. Je vysoká 173 cm, váží 56 kg a má tmavě hnědé vlasy i oči. Vedle hudby má poněkud neobvyklou ZÁLIBU ve sbírání umělých očních řas – vlastní již asi 40 párů. Ráda plave, jezdí na koni, zajímá se o baseball. Zamílovala si růže stejně jako žlutou, červenou, bílou a modrou barvu. JEJÍM TYPEM jsou muži, kteří vypadají jinak než ostatní.

Sonny a Cher čekali dlouho na úspěch. Nejprve obstarávali doprovodný zpěv na deskách jiných interpretů, m. j. i slavných Ronettes. Byli vyhledáváni zejména pro PODOBNÉ ZABARVENÍ HLASŮ, které při poslechu jejich nahrávek dává pocit jediného hlasu, natočeného playbackem. Sonny však onemocněl na ledviny a dvojice byla DLOUHO BEZ PRÁCE. Když nezaplatili nájemné za celý měsíc, museli se vystěhovat a Cher odjela k matce do Georgie. Pomohl jim však strýc Cher, majitel restaurantu Purple Onion v Los Angeles, který je angažoval pro svůj podnik. Mezitím Sonny a Cher natáčeli pro různé společnosti desky, které však uspěly až mnohem později, kdy se dvojice proslavila a tyto firmy (Vault, Reprise, Imperial) znovu vydaly snímky (Baby Don't Go, Dream Baby, Love Is Strange, Letter, Just You), které vlastnily. V té době také Sonny a Cher vystupovali pod různými jmény, např. Caesar a Cleo nebo Napoleon a Josefina.

Díky pracovním příležitostem se jim přece jen začalo dařit lépe. Koupili si španělský dům v Hollywoodu, vystupovali v klubu Reblaire a získali i dva manažery (Charlieho Greena a Briana Stona), s kterými se ovšem později, již v dobách slávy, až na nahrávací závazky rozešli. Také se měli poprvé objevit v TELEVIZI. Na pořad se velice těšili, o to větší pak zažili zklamání – jejich vystoupení bylo totiž sestříháno na dvanáct vteřin! „Bylo to hrozné,“ vzpomíná na svůj televizní debut Cher.

PŘEV RATNÝM pro kariéru Sonnyho a Cher BYL ROK 1965. Sonny prý byl k písni I Got You Babe inspirován poté, když byl se svou ženou „vyhoštěn“ z restaurace kvůli pestrým oblekům, v nichž si dvojice libuje. Každopádně

to byla inspirace šťastná, protože s písní, vydané na značce Atco, se na celém světě prodalo přes tři milióny desek a Sonny a Cher se objevili m. j. na prvním místě amerického a britského žebříčku. Tím také začala VELKÁ ÉRA tohoto sympatického páru. Sonny a Cher se zařadili mezi nejlépe placené zpěváky – za televizní show obdrželi 10 000 dolarů a jejich australské turné bylo garantováno dokonce 100 000 dolarů. Zpívali také pro Jacqueline Kennedyovou a odmítli honorář za toto představení – pocta jim prý byla dostatečnou odměnou. Při kabaretním vystoupení je uváděl sám Frank Sinatra. V San Franciscu zaplnili v roce 1965 Cow Palace, který pojme 18 000 návštěvníků. V Londýně si mohli dovolit pobyt v hotelu v ceně 75 guineí denně. Účinkovali na sanremském festivalu i na hudebním veletrhu Midem, který se pořádá každoročně v Cannes.

Při svém posledním turné Evropou byli dokonce jako první umělci z oblasti pop music PŘIJATI na soukromé audienci PAPEŽEM Pavlem VI. Na tiskové konferenci v Amsterdamu prozradili své plány: Na řadu by měly přijít děti. „Nejlépe dvojčata,“ dodává Cher. Dvojice již natočila celovečerní hraný FILM s titulem Good Times a připravuje další natáčení. Svůj hollywoodský dům museli Sonny a Cher vyměnit za jiný a tak alespoň trochu uniknout invazi fanoušků. Ke svým příznivcům se však chovají velice přátelsky, často je zvou do svého domu a hovoří s nimi.

HUDBA SONNYHO A CHER jako Kalifornanů patří přirozeně do velké a mnohoznačné stylové kategorie tzv. west-coast soundu (hudby západního pobřeží USA), z jehož typických znaků nalezneme v nahrávkách manželského páru barevnost, vliv folk music resp. folk-rocku, melodičnost i obsahové, až sociálně laděné texty (např. ve velkém hitu You Better Sit Down Kids, který složil Sonny a nazpívala Cher, se dramaticky hovoří o rozvratu v rodině, kterou opouští matka). Sonny a Cher si vydobyli v poměrně krátké době značnou popularitu nejen pro svou zpěvnou hudbu, ale i proto, že jsou VZOREM MLADÉ MANŽELSKÉ DVOJICE, která hledá své štěstí a smysl života, i tím, že si všímá problémů dnešního světa a zaujímá k nim stanovisko.

NEJVĚTŠÍ HITY S & CH:

Sonny a Cher. I Got You Babe, But You're Mine, What Now My Love, Have I Stayed Too Long, Little Man, The Beat Goes On, These Little Things, Good Combination. Cher (sólo): All I Really Want to Do, Where Do You Go, Bang Bang, Alfie, Mama, You Better Sit Down Kids. Sonny (sólo): Laugh at Me, The Kind of Revolution. Nejvýznamnější LP desky: Look at Us, Cher, Sonny Side of Cher, Best of Sonny and Cher, Good Times.

JAROMÍR TŮMA

S & CH

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

ÚSTÍ NAD LABEM

PRSTEN Z BRONZU

HUDBA: JAN OLIVA / TEXT: PAVEL SVOBODA

Rock-foxtrot

The musical score is written on ten staves in G major (one sharp). The tempo is marked 'Rock-foxtrot'. Chord symbols are placed above the staves: D, Emi, A7, D, G, D, Emi, E7, A, A7, D, Emi, A7, D, G, D, Bb, C7, F, Gmi, Gmi6, Emi7, A7, D, A7, D. The lyrics are in Czech and describe a broken ring and a broken heart.

Ten prsten bron-zu, ten kní vel-mi pa-tří a
dneska jsem se roz-hod jí ho dát a věřím, jak-mi-
le ten kroužek spatří, že bu-de mno-hem váž-ně-ji mě
brát. Má o-či po-dle vzo-ru E- gyp-ťa-něk,
do tva-ru mandlí pě-k-ně krou-že-ný a
u-mí cho-dit lehce ja-ko vá-nek a rá-da nosí
ša-tv ko-že-ný. Jedno je a-le na všem
k zlosti, že to-tiž mu-sím dů-vodně se bát,
ma zlý-ho tá-tu, zlá-ma! by mi kos-ti,
kdy-by nás vi-děl ně-kde spo-lu stát.

ÚSTÍ NAD LABEM

SKLENĚNÝ VEČER

HUDBA: JAN OLIVA / TEXT: FRANTIŠEK NAVARA

Slowly

D G A7 D G Fis

U- sí- ná večer ti-še, tiše, nad řekou vo-ní modrý dým,

G A7 D Hmi E7 A7

stříbrné ver-še váž-ka pí-še a jenom já jí rozu-mím.

D G A7 D G Fis

Mě-síc se skrývá pod zá-vo-ji, snad také o své lásce sní,

G A7 D Hmi Emi A7 D

jen tobě zpívám pí-seň svo-ji, ať nikdy, nikdy ne-do-zní.

Hmi Hmi7 E7

Jak loďi plují mraky bí-lé, chtěl bych to vědět odkud, kam?

Fismi Fismi7 H9 Emi Emi7 A7

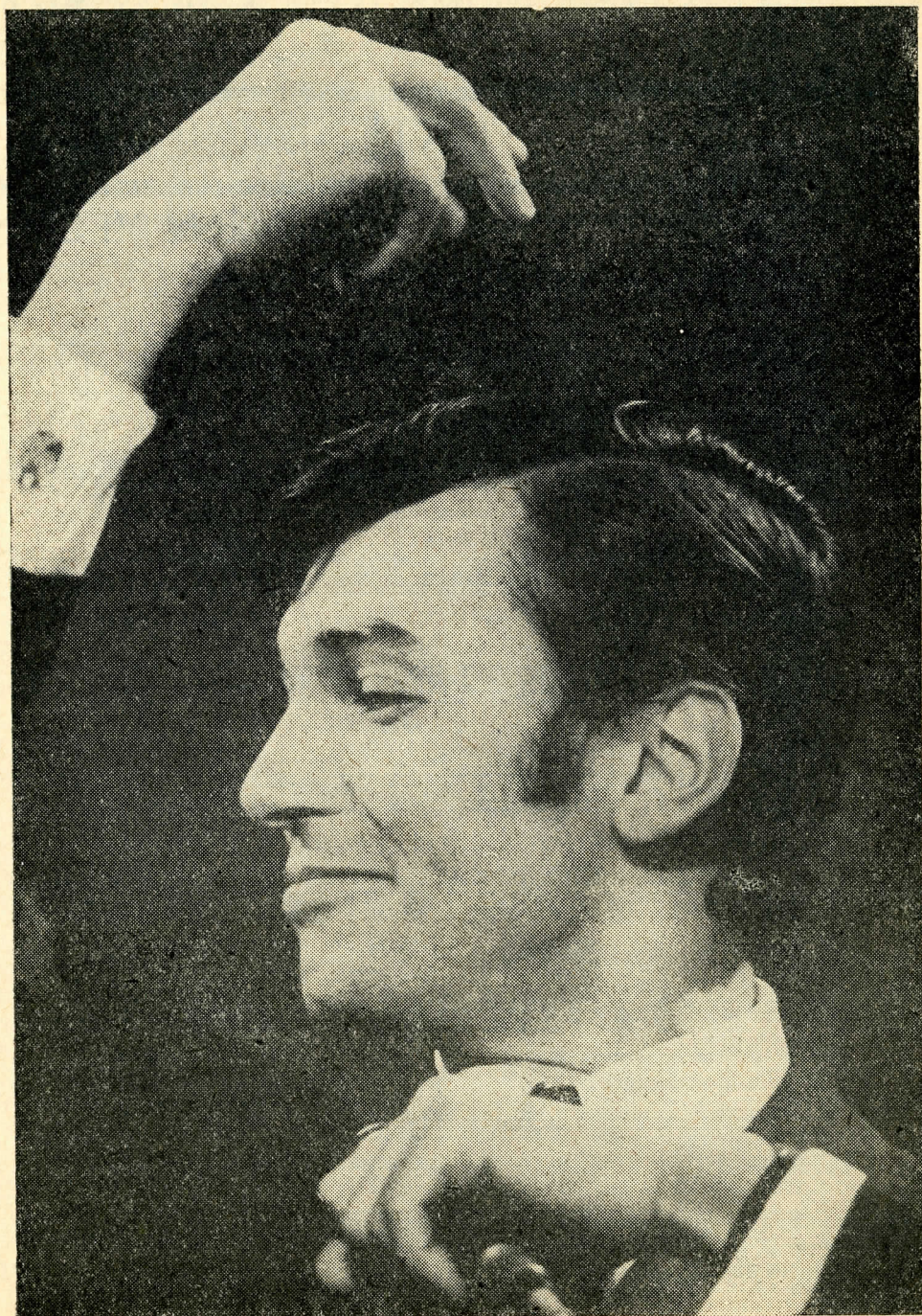
Tvou ruku hladím provi-ni-le, pavoučím snem tě o-betkám.

D G A7 D G Fis

Ted' spadla hvězda, zas a znova, a vočích tvých se roz-bí-jí.

G A7 D Hmi Emi A7 D

Ozvěna šeptá křehká slo-va: Jsi růží, která o-pí-jí...

Československé divadelní a literární jednatelství
Vyšehradská 28, Praha 2 – Nové Město

- Eugene O'Neill PRAMEN VĚČNÉHO MLÁDÍ. Hra o třech dílech a jedenácti obrazech. Dekorace náznaková; 19 m, 3 ž, kompars
- N. V. Gogol BLÁZNOVY ZÁPISKY. Přeložil a upravil Jaroslav Gillar. Dekorace: pokoj, pokoj v ústavu pro choromyslné. Osoby: 1 muž
- Ilse Aichingerová NÁVŠTĚVA NA FAŘE, ODPOLEDNE V OSTENDE – rozhlasové hry. Návštěva na faře – přeložila Jarmila Hrubešová
Odpoledne v Ostende – přeložila Jitka Bodláková
- Günter Grass ZLÍ KUCHARI. Drama o pěti dějstvích. Přeložil Jan Tomek. Dekorace: náznaková; 7 m, 3 ž, kompars
- Jan Skopeček CANTERVILLSKÉ STRAŠIDLO aneb STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ. Strašidelná crazy komedie o třech dějstvích. Volně podle motivů povídky Oscara Wilda. Dekorace: hala zámku; osoby: 7 m, 4 ž, 2 děti
- RUS KRVÍ UMYTÁ. Podle stejnojmenné knihy Arťoma Vesjolého v překladu Josefa Sedláka s použitím knihy Rok 1917 neznámý autorů Jiřího Mušky a Miloše Jandy a dalších materiálů sestavil Jiří Fliček

Objednávky textů, katalogů a ZPRÁV DILIA, které měsíčně informují o všech novinkách, posílejte na adresu DILIA, Celetná 25, Praha 1 – Staré Město, telefon 628-31

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, telefon 221057. Tiskne Knihitisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 12. února 1968. — NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1968 — F-10*80347

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

MIDEM – CANNES 1968

MIDEM je v podstatě takový veletrh zpěváků, zpěvaček, písničků a hlavně gramofonových desek. Tento rok se MIDEM zúčastnila početná československá výprava. S konferenciérkou Jarmilou Košťovou, dirigentem Josefem Vobrudou a režisérem Jaromírem Vaštou odjelo deset našich zpěváků a zpěvaček. Československo mělo samostatný celovečerní koncert, tzv. Československé gala. Měl jsem radost, když o našem vystoupení se mluvilo v superlativech jako o nejlepším a nejvkusnějším večeru na MIDEM. Je rozjednána řada vystoupení, natáčení a snad nejkonkrétnější je účinkování tria Neckář, Kubišová, Vondráčková v pařížské Olympii. Cannes bylo velkým úspěchem československé pop-music.

IVAN ŠTĚDRÝ

ČASOPISY, které doporučují (ke dni 1. února 1968):

Ivan Vyskočil, spisovatel: DIVADLO. Má trvale vysokou kvalitu a nezabývá se pouze úzce divadlem, ale sleduje i všechny oblasti „muzického světa“.

Aleš Fuchs, publicista: Je to otázka nanevšňž těžká. Nikoli proto, že je těžké se rozhodnout. Nemám rád časopisy diktátorské, a my máme většinou buď časopisy špatné, nebo diktátorské. Kdybych měl přece jenom jmenovat, pak asi časopis HOST DO DOMU, protože tiskne Skácelovy báječné sloupky.

Josef Koenigsmark, spisovatel: VÝBĚR. Je tam všechno možné.

František Nepil, spisovatel: 100+1. Přináší fakta a čtenář se naučí znát, jaký je život a myšlení obrovské dobrodružství. RÁDCE ZAHRÁDKAŘŮ, aby každý pěstoval pár stromků, než bude republika celá vydlážděná a posypaná popílkem.

UPOZORNĚNÍ ZÁJEMCŮM O PŘEDPLATNÉ RMS!

Předplatné vyřizuje pouze Poštovní novinová služba v místě okresu, event. Odbytové oddělení časopisů, Orbis, Vinohradská 46, Praha 2. Také své urgencye adresujte výše uvedeným institucím. Psát redakci v těchto záležitostech je zcela bezpředmětné.

Redaktoři Repertoáru malé scény, Jiří Beneš, Pavel Bošek a Marie Vašínková, dovolují si touto cestou oznámiti, že redigují ještě druhý časopis, nazvaný AMATÉRSKÁ SCÉNA. Chtějí tím sloužit divadlu vůbec, amatérskému speciálně. Pokud byste se o výsledek jejich snah zajímali, můžete si měsíčník (cena jednoho čísla 3 Kčs) objednat v PNS nebo přímo v redakci, která má adresu Praha 2, Vinohradská 2.

MÁM ČEKAT?

PISEŇ ZE SOUTĚŽE CHANCE PRO VÁS

HUDBA: ZDENĚK MARAT / TEXT: EDUARD KREČMAR

Beat

Přestaň mi psát, - že ven-ku sněží, - přestaň mi psát,
 - že vzduch je svěží, - nepiš jaký máš vysvědčení,
 chci jen jedno mít zaru-če- ný: já - chci vědět, jestli jsi mi ne-věr- ná.
 - Mám čekat tě zas půl roku, mám čekat se sl-zou vo-ku,
 až přijdeš mi zno-va smysly plést? - Přestaň mi psát
 - o kráse vě-ží - a začni psát - to, vo co
 běží, - konec u-dělej nejistotám, sám tu záha-du
 nerozmo-tám: já - chci vědět, jestli jsi mi ne-věr- ná.
 - Mám čekat tě ve svém bytě, až přijdeš po
 ma-tu-ri-tě, mám čekat a ne-bo se dát svěst?

FOTO DLABOLA

ZDENĚK MARAT patří k našim nejznámějším skladatelům. Je absolventem pražské konzervatoře. Řadu let dirigoval svůj orchestr a od r. 1964 se téměř výlučně věnuje skladatelské a aranžérské činnosti.

Píše hudbu i k filmům a divadelním hrám. Spolupracuje s Čs. rozhlasem jako dirigent Tanečního studia Praha. Mezi Maratovy nejznámější písně patří: Pyšný tulipán, Tam, kde šumí proud, Práskni do koní, Chodím do houslí, Píseň o mušli, Ztracená bačkorka, Dívčí pláč, Stříbrný vítr. Řada skladeb z poslední doby vyšla v klavírním albu nakladatelství Panton.

RMS 3

KAREL
GOTT

FOTO SOCHŮREK

